

Bývalý agent Mossadu
musí zabránit
teroristickému
spiknutí

ZABIJÁKOV MLČENÍ

Ward Larsen

ZABIJÁKOV MLČENÍ

Ward Larsen

2018

Copyright © 2016 by Ward Larsen
Translation © 2018 by Dalibor Míček

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ASSASSIN'S SILENCE,
vydaného nakladatelstvím Forge Books, New York 2016,
přeložil Dalibor Míček
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2018

ISBN: 978-80-7498-261-3

Věnováno dr. Jackovi

PODĚKOVÁNÍ

Tento román bych nemohl vytvořit bez pomoci ostatních. Nehynoucím díkem jsem zavázán svému redaktorovi Bobu Gleasonovi, který nikdy nepostrádá nápady ani nadšení. Děkuji Elayne Beckerové a všem v Tor/Forge – nikdo není lepší. Můj vděk patří i NaNá Stoelzleové za bezchybnou a velmi potřebnou jazykovou korekturu. A jako vždy děkuji své agentce Susan Gleasonové za neohrožené vedení a nezkrotnou dobrou náladu.

S řešením problémů lékařské fyziky mi neobyčejně pomohl můj bratr doktor Kent Larsen. Za detaily i inspiraci děkuji dlouholetému příteli a vynikajícímu vypravěči generálu Walteru „Napovi“ Bryanovi, příslušníku vojenského letectva Spojených států ve výslužbě. Pro potřeby románu jsem upravil některé podrobnosti, zejména konkrétní umístění letecké základny Wujah Al Hajar a standardní složení posádky přepravního letounu C-17. Všechny technické nepřesnosti padají na mou hlavu.

Nakonec děkuji své rodině za vstupy do prvních verzí rukopisu a soustavné pochopení. Rose, Lance, Jack a Kara – bez nich bych neměl co vyprávět.

PROLOG

AL QUTAJFA, SÝRIE

Poslední úsilí je vždy soubojem vůle. Sulejman Malouf si setřel pot z čela, pak se rozkročil, napřímil paže a vši silou se opřel o železné páčidlo. Vodní čerpadlo na starém motoru tvrdošíjně drželo, ale on byl ještě paličatější. Zatínal svaly a tlačil na páku, až se málem zvedl ze země – a konečně praskl i poslední šroub. Zkorodované pouzdro čerpadla spadlo s tupým žuchnutím do prachu.

Malouf se napřímil, dlouze vydechl a špinavým rukávem košile si utřel obličej. Blok motoru, vymontovaný z opuštěného vojenského nákladáku ruské výroby, byl nyní zbaven všeho příslušenství. Stokilogramový kus vynese na šrotovišti pět dolarů. Možná víc, pokud toho lakomce Marvána zastihne ve štědré náladě.

Vítězně odkopl vodní pumpu ke stěně dílny, kde se připojila k hromadě alternátorových přírub, startérů a palivových čerpadel. Ustoupil a utřel si zaolejované ruce hadrem. Vstupním otvorem bez dveří vyhlédl na své království, čtvrthektarový pozemek plný automobilových motorů, kusů vlnitého

plechu a rezavých barelů od nafty. Všechny předměty v jeho sbírce ztratily po válce jakoukoliv cenu, zákon nabídky a poptávky znovu potvrdil svou univerzální platnost. Rozhlédl se po chatrči, kterou nazýval domovem, a zamyslel se, co si dá k večeři, když na stezce spatřil své dva synovce. Tlačili trakař a očividně se potýkali s jeho tíhou.

Malouf se usmál.

Co se týkalo shromažďování pozůstatků syrské občanské války, děti se projevíly jako nejlepší sběrači. Měly ostrý zrak i čich a drobná lehká těla snadněji překonávala nestabilní hromady troskek a pronikala do dutin vraků. Krutá pravda samozřejmě byla i to, že děti také nejméně často aktivovaly spouštěcí mechanismy nevybuchlých nástražných zařízení a munice. A ze všeho nejlepší bylo – jak se prokázalo v průběhu válek od počátku historie lidstva –, že se málokdy nechaly odradit strachem z rizika a vlastní smrtelnosti.

„Tak copak jste mi dnes přinesli,“ zeptal se jich, když se přiblížili.

Chlapci mlčeli, Malouf však poznal, že se tetelí vzrušením. Vůdcem byl desetiletý Nasím, třicet kilogramů kostí a šlach, z něhož by mohl, pokud bude žít dostatečně dlouho a zajistí si základní výživu, vyrůst tvrdý, houževnatý chlap. Masúd, o dva roky mladší a mírnější, svého bratra věrně následoval do jakéhokoliv dobrodružství. Jejich otec, Maloufův nejstarší bratr, dřel před povstáním – než vyměnil lopatu za vzdorovitá hesla a kalašnikov starý jako Mrtvé moře – jako nádeník. Sláva má mnoho podob a otec hochů našel tu svou na špatné straně dělostřelecké palby z pozic alavitů.

Vyčerpaný Nasím odstavil kolečko ve stínu vrostlé akácie a Malouf přimhouřenýma očima zkoumal náklad.

„Co myslíš, že to je?“ chtěl vědět Nasím.

Malouf zastrčil hadr do zadní kapsy. „Kde jste to našli?“ zeptal se.

„V té staré chajdě za městem,“ odpověděl malý Masúd.

Malouf se zamračil. „Vlezli jste dovnitř?“

„Ano,“ prohlásil Nasím hrdě. „Přitáhl jsem si prkno, abych se dostal přes zřícenou zadní stěnu.“

To místo všichni dobře znali. Bývala to bytelná budova, starší než většina ostatních v okolí, což v těchto končinách něco znamenalo. Silné stěny a tenká střecha. Povíдалo se, že za vrcholící války se v budově skrýval povstalecký tank. Když se o tom dozvěděla vláda, nařídila letecký útok. Dva Asadovy migy daly přímý zásah. Střecha vyletěla do povětří a staré kamenné zdivo se zřítilo. Uvnitř se skutečně ukrývala vojenská vozidla, ale tank mezi nimi nebyl.

Od toho dne byl do zříceniny vstup zakázán. Starý mulla z nedaleké mešity varoval věřící, že se v troskách nachází nevybuchlá munice. Navzdory výstrahám se však rozběhla obnova. V mozaice zkázy se jako první začalo vracet do původního stavu centrum městečka, k nepoznání zničené hned po vypuknutí nepřátelství. Obytné domy z pískovcových kvádrů, kdysi vibrující životem, byly navždy ztraceny, z dvou nebo trojpodlažních budov zůstaly hromady trosek ne vyšší než podvyživení uličníci, kteří se v nich přehrabovali. Maloufovi synovci se pohotově zařadili mezi malou armádu mladých podnikavců. Plechovky a měděný drát byly stále vzácnější a kovová torza rozbitých praček a mikrovlnných trub dávno zmizela.

A jak zásoby kovového šrotu ve městě postupně docházely, na atraktivitě získávala vzdálenější místa jako třeba zmíněná budova zbořená při náletu. Nasím se zřejmě rozhodl vyzkoušet, co je pravdy na pověstech o její nebezpečnosti.

„Byla ta chatrč stabilní?“ vyzvídal Malouf.

„V poslední době se tam nic nezřítlo. Pozná se to podle usazeného prachu.“

Malouf zvažoval, že by měl hochy varovat, aby si dávali pozor, pochyboval však, že by to k něčemu vedlo. Přiblížil se k vozíku a podrobněji prozkoumal náklad. Pokusil se tu věc zvednout, zjistil však, že je neuvěřitelně těžká. Byl to ocelový válec velký asi jako čtyřlitrůvá plechovka od barvy, přesto vážil nejméně pětkrát tolik. Vnější plášť byl špinavý a odřený, zkušený sběrač kovů však poznal vysoce kvalitní ocel, nejspíš s vysokým obsahem niklu a příměsí chromu. Nikde neviděl víko ani rukojeť, což napovídalo, že ta věc nebyla určena k normální ruční manipulaci. Jedinou nepravidelností, jež snad mohla osvětlit účel zařízení, bylo malé okénko na boku, které umožňovalo přístup do... něčeho.

„Nic podobného jsem ještě neviděl,“ přiznal. „Na bombu je to moc těžké – a kvalitně opracované. Vnější plášť je určité ocelový. A podle váhy je uvnitř stoprocentně další kov.“ Vy-táhl z kapsy hasák a poklepal na obal. Ozvalo se tupé cinknutí.

„Bude to hodně drahé, bez ohledu na materiál,“ vyslovil konečný úsudek.

Chlapci se na strýce zadívali rozzáření radostí.

„Podařil se vám dobrý úlovek. Jenom za ten kov dostaneme nejmíň čtyři dolary – možná osm, jestli je uvnitř olovo. Není tam toho víc?“

„Je,“ přisvědčil Nasím. „Viděl jsem jich nejmíň dvacet, ale další jsou schované pod troskama. Zakryli jsme to tam, takže je nikdo nenajde, a kromě toho jsem kousek vedle strčil pouzdro z vyhořelé rakety – vypadá strašně nebezpečně.“

Malouf se usmál. „Syn mého bratra má instinkty zloděje.“

Nasím mu úsměv oplatil. Věděl, že strýce potěšili.

„Jednoho dne z vás vyrostou dobří obchodníci,“ pochválil hochy. „A teď běžte, mám tu spoustu práce. Tuhle věc si prohlídnou později a řeknu vám, co jsem uvnitř našel.“

„A zbytek?“ staral se Masúd.

Malouf se dlouze zamyslel. „Prozatím ho nechejte, kde je.“

Malouf se ke kovovému válci dostal až pozdě večer, kdy rozpálené slunce vrcholícího léta konečně milosrdně zapadlo. S obtížemi ho zvedl na ponk a pustil se do práce. Zaměřil se na boční okénko a zaútočil na ně zlomeným šroubovákem, pilkou na kov a nakonec kladivem a dlátem. Žádného úspěchu však nedosáhl a přešel k těžšímu vybavení. Pomocí perlíku a ocelového průbojníku se mu konečně podařilo prorazit otvor.

Přimhouřil jedno oko, druhým nahlédl dovnitř a zamrkal překvapením. V mdle osvětlené dílně viděl, jak z dutiny vyzařuje namodralý přísvit. S probuzenou zvědavostí vsunul do otvoru plochý šroubovák a vyškrábl zevnitř dva drobné předměty, které vypadaly jako světélkující zrnka rýže. Na dotek byly studené, přesto však vydávaly slabé světlo podobně jako luminiscenční hračky, které o ramadánu rozdával dětem. Vydoloval z dutiny dalších pár zrněk, chvíli je převracel v ruce a celý zmatený je odnesl domů.

Manželka zrovna chystala v kuchyni večeři, ale hned všeho nechala, když jí Malouf ukázal svůj nález. Od mládí měla sklony k mystice a teď němě zírala na třpytivá zrníčka vyzařující vlastní světlo. Pokládala to za zázrak a poprosila muže, ať jí zrnka podá. Starý Malouf se více zajímal o hodnotu kovové válcovité nádoby, a tak jen pokrčil rameny a nasypal jí zrnka do dlaně.

Manželka si modrými zrnky nejdřív otřela unavené paže a pak stejně ošetřila bolavý puchýř na noze. Podivná kúra jí zřejmě přinesla úlevu, neboť požádala o další zrníčka pro stejně postižené přítelkyně. Malouf souhlasil pod podmínkou, že mu naservíruje večeři. Žena splnila svou část dohody několika plackami a porcí kozího sýra, a manželovi vůbec nevadilo, že stejný pokrm jí v tomto týdnu již popáté.

V následujících dvou dnech se zářící modré krystalky ocitly v domcích dalších tří rodin. Jedna žena si jimi léčila příznaky revmatické artritidy. Druhá přiměla manžela, aby jí vyrobil prstýnek, a manžel vsadil světélkující kamínek do cínové obroučky. A třetí rozdrtila krystalky na prášek, nasypala ho do hrnku s vodou a vypila v naději, že jí uleví od chronických zažívacích potíží.

Právě u této ženy se objevily první náznaky problému. Čtyřicet hodin po požití se jí udělalo hodně zle, dávalo zvracela a postihl ji těžký průjem. Druhý v pořadí pocítil nepříznivé účinky starý Malouf. Třetího večera po otevření válce mu naskákaly na ruku puchýře, ve stolici se objevila krev a následující ráno našel na polštáři chumáče vypadaných vlasů.

Do pátku toho týdne se ve zdravotním středisku v Aadře přihlásilo osmnáct mužů, žen a dětí. Přijímal je službu konající lékař – ve skutečnosti *jediný* dostupný lékař v širokém okolí –, klidný a dobrosrdečný MUDr. Kibrít.

Pacienti ho zcela vyvedli z konceptu.

Po většinu roku byl zavalen prací, zejména za horkých letních dnů, ale teď se marně snažil přijít záhadné nemoci na kloub. Určitě šlo o nějaký druh nakažlivé choroby, ovšem s tak rozmanitou škálou příznaků se doktor Kibrít během své praxe dosud nesetkal. Někteří pacienti zvraceli krev a trpěli

silným průjmem, což by napovídalo onemocnění zažívacího traktu. Jiní si stěžovali na závratě a točení hlavy, prakticky všichni krváceli z očí. A omezený počet jevil jasné příznaky onemocnění ledvin a plic.

Během víkendu přišlo dalších deset nemocných.

Do nedělního večera šest pacientů zemřelo.

Zoufalý doktor Kibrít zavolal do oblastní nemocnice v Dumě. Dva lékaři mu položili stejné otázky, jaké sám kladl pacientům, ale poradit mu nedokázali, a podstata epidemie, která zachvátila městečko Al Qutajfa, zůstávala záhadou. Doktor Kibrít, který se specializoval na infekční choroby, provedl řadu testů na choleru, malárii a střevní úplavici. Ze všeho nejvíc potřeboval zemřelé pitvat, ale vzhledem k tomu, že v okruhu padesáti kilometrů nebyl k dispozici kvalifikovaný patolog, musel spoléhat sám na sebe. Osmnáct hodin denně přecházel od jednoho lůžka k druhému, nařizoval základní krevní testy a vyptával se pacientů, co jedli, s kým se stýkali a jak dodržovali hygienu. Za nocí ve světle svíček – dodávky elektřiny byly stále velmi nespolehlivé – listoval odbornými publikacemi o nakažlivých nemocech. Hledal souvislosti a snažil se zmapovat, co se ve vesnici stalo, zatímco obětavý personál střediska dělal, co bylo v jeho silách, aby ulevil nešťastníkům a utěšil příbuzné těch, kteří boj s neznámou chorobou již prohráli.

Během týdne, který následoval po prvních úmrtích, navštívilo zdravotní středisko dalších dvanáct nemocných s podobnými symptomy. Z rozhovorů s nimi se doktor Kibrít dozvěděl o jiných nakažených, mužích, ženách a dětech, kteří odmítli vyhledat lékařskou péči. Docela je chápal. Středisko v Aadře zřídila a spravovala vláda, a proto se mezi obyvateli netěšilo valné důvěře. V oblasti postižené bezuzdným

násilím a etnickými čistkami neměli lidé daleko k podezření, že náhle propuknuvší epidemie je pouze dalším prostředkem teroru, zbraní, s jejíž pomocí chce jeden kmen zlikvidovat druhý. Doktora Kibríta nejednou napadlo, že před sebou vidí důsledky nasazení chemické nebo bakteriologické zbraně – už proto, že zdravotní střediska v zemi byla upozorněna, aby si takových náznaků všímala. Kombinace příznaků však neodpovídaly žádnému z typických profilů, které se měly sledovat.

Standardně vybavená laboratoř střediska poskytla řadu výsledků: aplastická anémie, nízký obsah krevních destiček a červených krvinek, vše v korelaci se strmým poklesem krevního tlaku. Ovšem v kombinaci s klinickými nálezy přispívala laboratorní data u uštvaného lékaře bohužel pouze k rostoucímu zmatku, nervozitě a obavám. Stejně utahaným technikům a ošetřovatelkám, jejichž pracovní nasazení hraničilo s hrdinstvím, se s nemožností určit diagnózu nesvěřil, a situace se každým dnem zhoršovala. Přicházeli další pacienti, jejich předchůdci umírali, a laboratorní testy přinášely vzájemně si protiřečící výsledky.

Koncem druhého týdne epidemie dorazil z Bejrútu mladý technik, aby opravil jediný rentgenový přístroj, jímž bylo středisko vybaveno. Vyčerpaný doktor Kibrít povolil stavidla nahromaděné frustrace a nad nesčetnými šálky sladkého čaje se svěřoval mladíkovi, který zdvořile naslouchal.

Mladý technik získal odbornou kvalifikaci v oblasti lékařské fyziky, měl z ní dokonce doktorát, a živil se kalibrací a opravami přístrojů, které buď obsahovaly radionuklidy, nebo vydávaly ionizující záření. V této části světa takových zařízení moc nebylo a rozhodně nepatřila k nejmodernějším, o radioterapii s modulací intenzity nebo o ionizačních

zobrazovacích technikách si místní lékaři mohli jen nechat zdát. Nicméně i to málo stačilo vzdělaného muže zaměstnat, zejména když měl na starosti celou Sýrii, Libanon a velkou část Jordánska.

Po dvou hodinách se zdrcený doktor Kibrít vrátil k pacientům a opustil mladého fyzika nadopovaného kofeinem a také hluboce zamyšleného. Na základě lékařova vyprávění dospěl k závěru, který si však nechal pro sebe, že popsané symptomy celkem odpovídají nemoci z ozáření. S probuzeným zájmem se pustil do vlastního pátrání po příčinách epidemie, která očividně postihla velmi omezenou oblast. Stačil rozhovor s jediným nemocným, aby si udělal jasno.

Tehdy již účinky kofeinu vyprchávaly, o to intenzivněji ovšem mladý fyzik přemýšlel. V kartotéce si vyžádal – a se souhlasem doktora Kibríta také obdržel – seznam adres všech pacientů postižených epidemií. Uchýlil se s ním do tichého prázdného pokoje, otevřel přenosný počítač a zanesl adresy do mapy. Vzniklá koláž červených teček jen posílila původní domněnku. Spěšně opravil rentgenový přístroj – stačilo vyměnit vadnou elektronku – a rozloučil se s utahanými pracovníky zdravotního střediska, jimž popřál hodně štěstí.

Pak nasedl do rozhrkaného automobilu, odjel osm kilometrů na sever do městečka Al Qutajfa a zamířil k místu největší koncentrace červených teček na počítačové mapě. Na jižním konci silnice číslo sedm, kde šterková krajnice přecházela v prach, našel shluk malých zemědělských usedlostí. Sjel ze silnice, zaklepal na dveře prvního domku a představil se jako zaměstnanec zdravotního střediska, jenž dostal za úkol vrátit pozůstalým osobní majetek nedávno zemřelého příbuzného. Taktně a s úctou rozmlouval s vyděšenou stařeňou, která vyjádřila svůj vděk, že se alespoň někdo oficiálně

zajímá o morovou ránu, která obec postihla. O troje dveře dál vypil mladý fyzik druhý šálek čaje, a když podrobil logické analýze, co se od místních obyvatel dozvěděl, usoudil, že se blíží k epicentru nákazy.

Našel je nedaleko čtvrtého domku – pokud tak lze nazvat pětáctýřicet čtverečních metrů ohraničených zpuchřelými trámy a prkny a zakrytých střechou z vlnitého plechu. Stavení bylo zcela opuštěné, což fyzik pokládal za nejlepší řešení. Špičkou boty strčil do dveří. Špinavé nádoby v dřezu a šaty poházené na podlaze svědčily o spěšném odchodu. Mladík držel v ruce nevelké pouzdro, které neobsahovalo brýle ani toaletní potřeby, nýbrž velmi citlivý a přesný dozimetr, jaký již použil u lůžka nemocného v Aadře. Začal v kuchyni a hned naměřil značně vysokou radiaci. Zalitoval, že si nevzal ochranný oděv.

Prohlídka zbývajících částí domku však přesvědčivé výsledky nepřinesla, a tak fyzik vyšel ven. Na stezce za domem se přístroj opět rozběsnil, zejména u nehlubokého odvodňovacího příkopu, který z pozemku odváděl dešťovou vodu. Mladík se rozhlédl a o kus dál spatřil hromady starého železa – automobily a nejrůznější stroje v rozmanitých stádiích rozkladu. Podezření se prohloubilo. Dozimetr zavedl fyzika do dílny a jejími zadními dveřmi zase ven do svěžího dopoledního vzduchu, který sem přinášel čerstvý vítr od libanonských hor a údolí Bekáa. O zadní stěnu chatrče se opíral starý trakař a ve stínu vysoké akácie fyzik konečně spatřil, co hledal.

Něco podobného celou dobu očekával. Pokud zaváhal, pak jen velmi krátce.

Fyzik, který se mimochodem jmenoval Moses, tedy Mojžíš, okamžitě věděl, co musí udělat.

JEDNA

O DVACET MĚSÍCŮ POZDĚJI

Uprostřed sluncem spalovaného ostrova Malta se majestátně tyčí starobylé město Mdina. Stojí na nejvyšším pahorku ostrova, jehož svahům dominuje svými klenutými baštami. Nezabírá větší plochu než jeden čtvereční kilometr, ovšem paláce a úzké uličky středověké metropole odolaly zkouškám tisícovek horkých let, desítek válečných tažení a v poslední době také každoročním náporům milionů turistů. Z těchto důvodů je Mdina místem, které neustále potřebuje stavební opravy.

Nežžádanější jsou šikovní zedníci a kameníci.

Odpoledne se chýlilo k večeru a západní obzor pozlatila oranžová obloha. Osamělý zedník naposled uhladil maltu u paty zděného oblouku nedaleko ženského kláštera svatého Benedikta. Oprava prosté dekorativní fasády, která nenese žádnou zátěž, se v těchto místech odehrávala se železnou pravidelností snad tisíc let. A zatímco cementová malta představovala určitý pokrok oproti blátu používanému řemeslníky v minulých staletích, kladivo a dláto, jímž zedník uhla-

zoval plochy a zarovnával hrany, se za celé věky nezměnily, když pomineme pogumované rukojeti a ostří ze slinutého karbidu. Kameníci v jiných městech ostrova dávali přednost moderním nástrojům poháněným stlačeným vzduchem, ale ve Starém Městě neměli takový pokrok v oblibě. Práce v někdejší metropoli Maltý, spravované následníky dávných rytířů a šlechticů, zadalo ministerstvo turistiky, kultury a ochrany životního prostředí, které si potrpělo na zachování původní podoby. Podivným řízením osudu patřila skutečnost, že onen řemeslník nebyl rodilý Malťan, k odvěké tradici. Ostrov po staletí sloužil jako geografická křižovatka námořních cest mezi Evropou, Afrikou a Středním východem, a proto naprostou většinu staveb, jež prošly zkouškou času, postavili kočující zedníci a kameníci.

Muž poodstoupil a s dlátem a mokrým hadrem v mozolnaté ruce se zahleděl na své dílo. Po desetihodinové směně měl tělo pokryté šedou krustou usazeného prachu – s výjimkou jiskřivých šedých očí a uzounkých stužek na tvářích a krku, kde stékající čůrky potu omyly kůži. Naštěstí začínal únor a vrcholící středomořská zima přinášela alespoň částečnou úlevu před neodmyslitelnou a všudypřítomnou sluneční výhňí. I tak se zdálo, že si s prodlužujícími se stíny město vydechlo úlevou.

Zedník porovnal sloup, jehož opravu dokončil, s druhým, který se zvedal čtyři metry daleko. Povedlo se, usoudil. Vrubby a hrany přesně seděly a barevný odstín v rozumné míře odpovídal originálu. Ovšem vrásky způsobené stářím – eroze povrchu kamene, drobné pukliny ve zvětrávající maltě, hrany otlučené nárazy ručních vozíků a skvrny po rozlitém vínu – nemohl napodobit ani ten nejzručnější řemeslník. Ty se objeví až časem.

Sklonil se s kladivem a dlátem a vytesal svou značku vedle podpisu jiného umělce, jehož původ zedník kvalifikovaně odhadl na poslední čtvrtinu šestnáctého století. Narovnal se a uložil nástroje do dřevěné bedničky s rukojetí. Zítra si svou práci prohlédne v lepším světle a možná provede několik drobných úprav, než po sobě definitivně uklidí. A potom? Prostě se přesune k dalšímu úkolu, dvěma zříceným pilířům v katakombách svatého Pavla. Pro zedníka neznamena Mдина a její předměstí Rabat sérii několikadenních zakázek, ale celoživotní kariéru.

Ze sousední uličky vyběhl vytáhlý chlapec s koštětem v ruce a zastavil se vedle zedníka.

„Hotovo, pane?“ zeptal se maltsky.

Zedník odpověděl stejným jazykem, jehož znalost si v posledních měsících osvojil, byť jen v hovorové formě: „Pro dnešek padla.“ Sáhl do kapsy, vylovil dvoueurovou minci a vyhodil ji do vzduchu. Hoch ji zručně chytil.

„Až to tu pozametáš, odnes nástroje. Sejdeme se zítra v katakombách.“

„V katakombách? To je strašně daleko, pane.“

Zedník se zazubil a znovu zalovil v kapse. Mince měla jednoeurovou hodnotu a druhý hod byl méně přesný. Nezáleželo na tom – chlapec zachytil lesklý kroužek v letu stejně pohotově jako ten předchozí. Za tři měsíce, kdy pro zedníka vykonával drobné práce, neminul ani jednou. Řemeslník odhadl jeho věk na deset nebo jedenáct let, ale protože sám žádného syna nevychoval, jistý si být nemohl. Nesourodá dvojice se neznala jménem, nepovažovali za nutné představit se či zeptat se. Stačilo Pán a Kluk, obě slova zněla v maltštině i angličtině prakticky stejně. „Kluk“ byl hubený a vytáhlý jako tyčka, s čupřinou kudrnatých černých vlasů, a nechodil

v ničem jiném než v odřených teniskách a tričku se sponzorským logem na prsou a číslem na zádech. Vášnivě miloval kopanou a bydlel u matky ve Starém Městě. Víc o něm řemeslník nevěděl – a samozřejmě vědět nepotřeboval. Chlapec udělal, co se mu řeklo, většinou s úsměvem, a přícházel včas.

Dokonalý zaměstnanec.

„Dnes se hraje *El Clásico*,“ oznámil nadšeně, že se blíží zápas dvou gigantů španělské fotbalové ligy, Realu Madrid a FC Barcelona. „Měl byste se dívat. Jejich nový útočník je lepší než Messi.“

„Snad to stihnu,“ opáčil zedník a opřel žebřík o hřeben oblouku, aby naposled zkontroloval práci.

„Tamhle o kus dál v ulici tvrdne jakýsi chlápek a sleduje vás.“

Zedník se zarazil. „Říkáš chlápek?“

„Jo. Okouněl tam, už když jsem vám přinesl vodu.“

„Vodu?“ To bylo před dvěma hodinami.

„Ano.“

„A ty si myslíš, že mě sleduje?“ zeptal se zedník po delší odmlce.

„Jasně že jo.“

Zedník bez hnutí upíral zrak na masivní kamenný oblouk. Začalo to jako chvění, výstražné cuknutí, které po příjezdu na ostrov pocítil už dvakrát. Jednou při výstřelu, který zaburácel tichou nocí; zřejmě šlo o příliš bujnou oslavu, kdy si opilý střelec neuvědomil, že i kulka vypálená do vzduchu se jednou musí vrátit na zem. Podruhé to bylo závažnější – oddíl ozbrojených policistů operoval v blízkosti penzionu, kde bydlel. Nakonec se ukázalo, že šlo o zátah na drogového dealera, který se zabarikádoval v nedalekém bytě. V obou

případech zažil příval adrenalinu, ale s dobře nacvičenou trpělivostí počkal, až hrozba pomine.

Nyní čekal znovu. V následujících minutách nejistoty procházel zedník základní postupy své profese. „Kde přesně je?“ zeptal se chlapce a prstem setřel kousek přebytečné malty.

„Odsud ho neuvidíte. Zdržuje se u katedrálního muzea. Sedí na nádvoří za krámkem se suvenýry. Odpoledne bylo náměstí plné turistů, takže se snadno ztratil, ale teď už tam sedí sám a pozoruje vás otevřenými dveřmi toho obchodu. Dvakrát jsem prošel kolem, abych si byl jistý.“

„Je sám?“

„Ano. Ale na stolku jsem si všiml dalšího šálku čaje.“

V tom okamžiku zedník usoudil, že by hoch mohl mít skvělou budoucnost, která by nezahrnovala kopání do míče.

Chlapec se znovu usmál. „Mám se tam jít kouknout ještě jednou?“

„Ne,“ odmítl zedník rychle.

Zvažoval svou pozici. Oblouk, který opravoval, se nacházel na křižovatce ve tvaru T. Zadíval se před sebe, kam se táhla ulička Triq San Pawl, a vskutku spatřil obchod se suvenýry, jehož dveře zely dokořán. Na opačné straně končila ulice u paláce Xara a třetí nožku písmene T tvořila úzká dlážděná ulička Triq Mesquita směřující k náměstí Piazza Mesquita. Stěny lemující ulice se podobaly všem ostatním v Mdině, deset metrů vysoké hladké hradby s minimální výzdobou, okna vysoko nad úrovní dlažby a dveře rozmístěné v nepravidelných rozestupech, jasně modré nebo červené pozvánky ke vstupu. Zedník však věděl, že zdání klame – domovní dveře v těchto končinách prosluly svou masivností a mnohé z nich zůstávaly celá staletí zajištěné závorou. V duchu se

pokáral, že si dopředu nezjistil, které jsou použitelné. V předchozích letech by se takové chyby nedopustil.

Otočil se k Triq Mesquita. Se zapadajícím sluncem davy turistů podstatně prořídly. Pouliční prodavač tlačil pojízdný stánek na noc domů, jakýsi stařík venčil kulhavého psa, je muž se držením těla hodně podobal.

Druhého muže zedník odhalil snadno.

Opíral se zády o zeď, v ruce držel kornout zmrzliny a v rozptýleném ubývajícím světle připomínal kamennou sochu. Podle vzhledu nebyl Maltan a zdálo se, že kromě lízání gelata nemá co na práci. Na sobě měl khaki kalhoty a volnou košili, oči si navzdory soumraku chránil tmavými slunečními brýlemi. Byl vysoký a dobře stavěný a měl světlou kůži i vlasy, které nosil zastřižené tak krátce, že by uspokojily i nejnáročnějšího seržanta. Zedníka nejvíce znepokojilo, že si muž nezastrčil košili do kalhot, visela mu volně přes pás. Jistě, mohl to být ústupek neobvykle teplému únorovému odpoledni, anebo si tolik potrpěl na zmrzlinu, že mu byly kalhoty v pase úzké.

Ano, přemýšlel zedník, mohou to být tyto důvody.

Otočil se k třetí noze téčka, delšímu pokračování Triq San Pawl. Blížila se k němu matka s malou holčičkou, jejich kroky rozvlnovaly záhyby sukní pestrých barev. Opačným směrem kráčeli dva muži ve žlutých vestách prozrazujících příslušnost k technickým službám města, zabraní do vážného rozhovoru, jehož slova a kadence odpovídaly maltštině. Nikoho v této ulici by zedník neoznačil za možnou hrozbu, zaznamenal však několik výklenků a křižovatek. Tato místa by v nedávné minulosti sám vyhledával.

Sečteno a podtrženo – tři únikové trasy, dvě kryté a jedna pochybná. Existovala samozřejmě možnost, že je příliš

podezřívavý, že jde jen o další falešný poplach. Pokud ano, nemusí podnikat vůbec nic. Druhá možnost: opravdu ho někdo sleduje. To by znamenalo možný problém, nikoli však nutně hrozbu. Třetí možnost byla nejzávažnější a vyžadovala okamžité řešení.

„Potřebuju, abys pro mě něco udělal.“ Zedník vzal chlapci z ruky smeták. „Zametu to tady sám. Ty teď zvedneš bedničku s nástroji a půjdeš s ní k zahradám. A pozorně se dívej kolem sebe, než zahneš do Triq Inguanez.“

Chlapec se na něho tázavě zadíval.

„Máš výborné instinkty. Důvěřuj jim. Kdybys na ulici spatřil další muže, někoho, kdo tam zjevně nepatří, polož bedničku na zem, jako kdyby na tebe byla moc těžká, potom ji vezmi do druhé ruky a jdi dál. Po mně se vůbec neohlížej, a jestli někoho potkáš, nesmíš na něj zírat.“

Hoch přikývl.

„Kdyby tam někdo byl,“ pokračoval zedník, „nevracej se na noc domů. Máš tu příbuzné, kteří bydlí poblíž?“

„Strejdu. Má domek v jižní části Rabatu, nedaleko starého semináře.“

„Výborně. Kdyby situace, o které jsem mluvil, nastala, jdi přímo k jeho domu a zůstaň uvnitř. Zítra můžeš moje nástroje prodat. Víš, jakou mají cenu.“

Hoch znovu přikývl a zvedl koutky úst v úsměvu. Že by při představě slušného výdělku? uvažoval zedník. Anebo se mu tak zamlouvá nový úkol? Vsadil by na druhou eventuality – vzrušení z prvního operačního plánu v životě.

„A kdyby tam nikdo nebyl?“ chtěl vědět chlapec.

„V takovém případě se zítra ráno sejdem v katakombách. A ne abys přišel pozdě.“

To už se hoch vesele zasmál. Ještě nikdy se neopozdil. S předstíranou námahou zvedl bedničku s nářadím, volnou rukou zamával a hlasitě se rozloučil: „*Arrivederci*, pane.“

Zedník se obrátil k žebříku. Vystoupil na druhou příčel a přešel dlaní po kamenné římse. Otočil se, když byl chlapec asi třicet metrů daleko, a podruhé, když se vzdálil na padesát metrů. Právě procházel kolem výklenku před vchodem do kláštera svatého Benedikta, ozářeným obdélníkem světla, které proklouzlo skulinou mezi domy. O dva kroky dál položil bedničku a protřepal si paži, jako by uvolňoval křeč, pak vzal nástroje do druhé ruky. Potom ušel asi deset kroků a znovu se zastavil.

A stejný postup zopakoval.

DVA

Podruhé v životě se David Slaton provinil nepozorností. Poprvé se mu to stalo přednedávnem, ke konci problematického roku ve Virginii. Podlehl přílišnému uspokojení a jeho žena a dítě za to málem zaplatily nejvyšší cenu. Přísahal sám sobě, že už je stejnému riziku nikdy nevystaví, a slib splnil pomocí stokrát osvědčené a prověřené metody – vzdálil se.

Už čtrnáct měsíců vedl tichý a osamělý život v Mdině. Za tu dobu nikdy netelefonoval do zahraničí a důsledně se vyhýbal internetu. Jen zřídkakdy odjížděl z města a ani jednou neopustil území Malty. Kontakt s vnějším světem udržoval pomocí obskurního e-mailového účtu, který otevíral jen vzácně a vždy výhradně v některé z mnoha internetových kaváren rozestých po ostrově, kterou si náhodně vybral. Pronajal si malý byt a seznámil se s několika kamarády, protože naprostá osamělost by vyvolala podezření. Příležitostně si zašel na oběd nebo večeři do restaurace, ale pokaždé mimo turistickou špičku. Pokud to mohl sám posoudit, dokonale splynul s prostředím – přesněji řečeno tak dokonale, jak může s prostředím splynout sto pětasmdesát centimetrů vysoký světlovlasý zedník na středomořském ostrově.

Přesto ho někdo našel.

Znal příčinu – byl jí stav jeho mysli. Zdravá nedůvěra, ostražitost, tak důležitá v předchozím životě, povolila. Stal se zedníkem. Poznal to podle toho, že každý večer usínal se zklidněnými myšlenkami, které se netočily kolem bezpečných úkrytů nebo pohledů zaostřených přes mířidla zbraně. Zabýval se rohovými spoji a ozdobnými štuky a nad ránem se mu zdávalo o rodině, kterou nikdy nepozná. V jistém okamžiku začal zanedbávat bezpečnostní opatření – a v důsledku toho si desetiletý kluk všiml toho, co měl vidět sám. Čtyři muži pokryli všechny ústupové body.

Otázky, kdo to je a proč přišli, ponechal zatím stranou. Mnohem důležitější bylo, kde, kdy a jak ze zapeklité situace unikne. Odpovědi získal rychle.

Ze stínů kavárny vystoupil vysoký štíhlý muž s brýlemi bez obrouček nad vysokými lícními kosti a s hustými černými kotletami. Pohyboval se jako spěchající funebrák. Slatonovi připadal povědomý, ale v dané chvíli nedokázal k tváři přiřadit jméno. Hned nato se vynořili ti dva, které jeho mladý pomocník lokalizoval v úzké uličce. Každý z dvojice představoval sto kilogramů svalů a kostí zabalených ve snědé kůži. Podsaditou postavou se podobali jeden druhému, nejmarkantnější znak, který je rozlišoval, představovala barva košile – jeden si oblékl zelenou, druhý světle hnědou. Ten s vojenským sestřihem pořád postával v Triq Mesquita. Slaton se díval, jak vylízal poslední zbytky zmrzliny z kornoutu a pak vykročil dlážděnou ulicí.

Existuje možnost, že si přicházejí jen promluvit? Chtějí si snad najmout jeho služby?

Ne, usoudil Slaton. Nikdy nepracoval jako žoldněř, a kromě toho by takové vyjednávání nevyžadovalo čtyři muže.

Odhodil přetvářku a zpříma se na každého krátce, ale upřeně zahleděl. Pokud by se jejich krok nezměnil, pořád by existovalo mírové východisko. Všichni čtyři však zrychlili. Vyhýbali se chodcům pružnými, úspornými pohyby, a když jeden z nich vsunul ruku pod vlající cíp košile, hádanka byla definitivně vyřešena. Slaton se díval na dobře nacvičenou likvidační operaci, bohužel z té nejméně vhodné pozorovatelné.

Ti čtyři svou práci uměli. Ideální denní doba, sám by ji rovněž zvolil. Minimální provoz v ulicích omezoval riziko naražených loktů, malý počet kolemjdoucích snižoval možnost, že nezasvěcený přihlížející zastíní terč. Slunce již zapadalo, přesto zůstalo dost světla, aby se zkušený střelec trefil a cíl nemohl využít krytí ve tmě. Slaton také věděl, že v tuto hodinu se na policejních stanicích střídají směny, takže reakce strážců zákona bude nutně pomalejší. Z obou stran Triq San Pawl se v dokonalém souladu svírala ramena kleštů. Dvojčata postupovala podél východní zdi, muž v brýlích se držel u západní. Slaton neomylně rozpoznal taktický manévr, jehož účelem bylo zamezit křížení palebných linií. nepřátelé postupovali plynule a koordinovaně. Disciplinovaně. Očividně patřili ke stejné profesi jako Slaton.

Byli to zabijáci.

David stál pod lomeným obloukem, obklopený vysokými stěnami. Neměl žádnou zbraň, s níž by se mohl útoku postavit. Od nejbližšího protivníka ho dělilo sotva třicet metrů. Existovalo jediné řešení. Pustil se po žebříku vzhůru.

Vylezl do poloviny, když zaburácel první výstřel, vzápětí následován výkřiky. Kulka rozštípla dřevěnou příčel vedle jeho hlavy. Rychle vylezl o kus výš a vyhoupl se na hřeben oblouku. Odkopnutý žebřík se skácel bokem k zemi. Vrahové

ho samozřejmě mohou znovu opřít, ale David doufal, že získá několik drahocenných vteřin.

Práskly další výstřely a všude kolem Slatona létaly odštěpky kamene. Oblouk byl skoro metr široký, dost na to, aby ho kryl přes celou šířku ramenou, kdyby se k němu přitiskl břichem a obličejem. Jenomže tady zůstat nemohl. Zabijáci by rychle našli vyvýšené místo s lepším palebným úhlem, odkud by ho měli jako na dlani. Střešní hřeben za ním blokovala po kolena vysoká zídka, ale přímo před ním přecházel oblouk plynule do ploché střechy. Slaton se k němu rychle připlazil po loktech a kolenou. Na obou stranách zvonily kulky o kámen a pak přišel první zásah – kruté bodnutí do stehna.

Lezl dál.

Dosáhl relativního bezpečí střechy a odkulil se stranou, kde už na něho střelci neviděli. Rychle se zvedl a přihrčený se rozběhl. Právě stehno pekelně bolelo. Prudce zahrnul doprava a prchal rovnoběžně s Triq San Pawl. Střelbu vystřídaly hlasité povely. Slově Slaton nerozuměl, ale přízvuk byl určitě východoevropský. Kvůli krytí se držel uprostřed střechy a u první postranní uličky ho čekala tři metry široká propast. V běhu ji přeskočil a při doskoku upadl, ostrý šterk ho bodal do dlaní a loktů. Vyškrábal se na nohy. Práskl výstřel. Kulka zazvonila o kovovou nádrž na vodu vpravo od něho. Ohlédl se přes rameno a spatřil nakrátko ostříhaného muže, který vylezl po žebříku a pronásledoval ho. Ostatní nejspíš zůstali dole a pohybovali se podle jeho rozkazů. Vysoká střecha, která Slatonovi poskytovala dočasnou ochranu, se rychle stane pastí a omezí možnost úniku.

Ale měl na své straně i pár výhod. Jako zedník toho o střechách věděl opravdu hodně. Kromě toho se pohyboval ve známém terénu a ani po sebepečlivějším průzkumu se

mu protivníci nemohli rovnat v důvěrné znalosti prostředí, kde již rok žil a pracoval. Hned také našel místo, které hledal, zvýšenou schodišťovou šachtu s drolícími se kamennými stěnami, jejíž fasádu loni v říjnu opravoval. Věděl, že se dveře otevrou, protože osobně odstranil starý zrezivělý zámek a majitel domu, který po nocích s oblibou ve společnosti své milenky pozoroval hvězdy, trval na tom, aby ho nenahrazoval novým.

Vřítíl se dovnitř a přibouchl za sebou. Schodiště jako by mu přivětivě kynulo, Slaton se však zastavil a rozhlédl se kolem sebe. Nad hlavou se mu táhly dva trámy podpírající klenutou taškovou střechu a po straně dřevěné zárubně zůstaly zahloubené otvory po původních pantech věkovitých dveří, které tehdy rovněž odstranil. Zkusmo strčil špičku boty do nejnižšího. Otvor ho udržel. Sáhl po vyšším chytu, přitáhl se a za okamžik se už krčil na trámu.

Trvalo to deset vteřin.

Zaslechl jednu stranu rozhovoru vedeného přidušeným hlasem, angličtinou s výrazným přízvukem. „*Žádný kontakt. Nemáme se už stáhnout?*“ Pauza následovaná nesrozumitelnými slovy. Muž venku mluvil do taktické vysílačky.

Dveře se rozletěly pod kopancem těžké boty a Slaton shora pozoroval, jak se muž s vojenským sestřihem opatrně krade dovnitř. Zastavil se na prahu a metodicky kontroloval okolí, hlaveň zbraně opisovala široký půlkruh zleva doprava a zase zpátky. Nahoru však ne.

Slaton se vrhl dolů jako kovadlina a mířil koleno na zabitou hlavu.

Protivník zareagoval, ale ke své smůle pozdě, a Slatonových více než sto kilogramů živé váhy ho nemilosrdně srazilo k zemi. Oba muži se v jednom chumlu řítili po schodech,

propletené klubko paží a nohou se prudce zarazilo na první kamenné podestě. Zazněl kovový cinkot, jak pistole padala po dalším ramenu schodiště. Náraz na kámen vojáka téměř omráčil, byl však urostlý a silný, s mohutnými svaly vzpěrače. Slatonova síla pramenila z pragmatičtějšího zdroje, získal ji v desetihodinových pracovních směnách, kdy zvedal a přenášel kameny a maltu. Začal úderem lokte do protivníkovu obličej a uslyšel zřetelné křupnutí chrupavky. Rána kolenem do bránice vyrazila soupeři dech. Muž se předklonil a práci dokončila okovaná špička zednické boty, která ho nakopla do spánku. Vrah se v kotrmelcích zřítíl ze schodů a zůstal nehybně ležet obličejem k zemi.

Slaton k němu seběhl a otočil ho na záda. Muž byl v bezvědomí, dýchal mělce a trhaně. Rychle ho prohledal, ale nenašel žádné osobní doklady ani jinou zbraň kromě té, která sletěla ze schodů. Zaregistroval také nepřítomnost neprůstřelné vesty. Vrahové věděli, že jdou proti neozbrojenému cíli. U opasku měl muž pověšenou vysílačku typu, který Slaton neznal, kontrolní prvky nesly anglické popisky. Vypadala poškozeně, a tak si ji nevzal. Potom však objevil něco užitečnějšího – známé tetování na vnitřní straně bicepsu. Útočící dravec s dlouhými křídly, svírající v pařátech stylizovaný blesk. Znak polských speciálních jednotek GROM.

Dýchání se zastavilo a hned nato zazněl zezdola hluk. Dorazily posily. Slaton se snažil nahlédnout do temnoty schodišťové šachty. Zabíjakovu zbraň nikde neviděl. Nevšímal si bolesti ve stehnu a vyběhl zpátky na střechu. V dálce kvílela siréna policejního hlídkového vozu. Ve vlastních stopách se vrátil, odkud přišel, pod běžícíma nohama mu skřípaly uvolněné kamínky a úlomky dlaždic. Byl to neobvyklý tah a nepostrádal riziko. Mdina je v podstatě klasická pevnost

s třicet metrů vysokými hradbami a vstupními branami vybudovaná tak, aby odrazila byzantské nájezdníky. Ovšem jako u všech podobných obranných zařízení, jakmile padnou bašty, pevnost se změní v past. Na konci střechy nahlédl David pod sebe a šest metrů vlevo spatřil, co si přál – balkon v prvním patře. Šlo o běžný stavební prvek v jinak plochých stěnách, v průběhu staletí si je nechávali budovat šlechtici jako svého druhu pódia, na nichž nabízeli své dcery k provdání. Slaton sklouzl přes okraj střechy, krátce visel za konečky prstů a pak seskočil na balkon o tři metry níž. Další pád byl o něco hlubší a David přistál na dlažbě v parašutistickém kotoulu – pokrčil kolena a překulil se na levý bok. Rozběhl se na východ, dál od budovy, kde podle jeho názoru pronásledovatelé opatrně stoupali po schodech a kontrolovali jednotlivé místnosti.

Mýlil se.

Třicet metrů před sebou spatřil na dalším nároží bludiště středověkých uliček jedno z podsaditých dvojčat. Muž ho okamžitě postřehl. Slaton na zlomek vteřiny ztuhl a pak se otočil. Stál za ním muž v brýlích a právě sahal do podpažního pouzdra.

Na obou koncích uzavřená úniková cesta zredukovala počet možností na jednu jedinou – Slaton se rozběhl ke schodům, které vedly na vyhlídkovou terasu. Naštěstí byla prázdná, žádný turista neobdivoval při západu slunce zářící maltské klenoty. David zahnul doprava a na konci terasy přešel na půl metru širokou římsu, která lemuje vnější baštu. Vpravo se tyčila kolmá kamenná stěna, vlevo zívala temná propast. S rozpřaženými pažemi jako provazochodec se Slaton pustil po římsě.

Blížil se k místu, kde se hradba stáčela, a dobře věděl, co za ohybem spatří – patio oblíbené restaurace se záplavou

pohodlných dřevěných židlí a čtvercových stolů pod pruho-
vanými slunečníky hýřícími veselými barvami. Před něko-
lika měsíci tam večerel, osladil si línou neděli těstovinami
a domácím chlebem, které korunovalo kouřící espresso. Pa-
matoval si, jak toho jasného podzimního dne hleděl na moře
a dohlédl až na Sicílii. Teď viděl jen vzdálená světla a temno-
tu a cítil poryvy chladného větru.

Dostal se za ohyb a skutečně spatřil restauraci kypící živo-
tem. Číšníci se proplétali mezi stoly pod řetězy holých žáro-
vek, časní hosté si objednávali večeri a popíjeli silné domácí
červené víno. David proběhl kolem číšníka, který v patiu po-
stupně skládal slunečníky, protože slunce už vyklidilo pro-
stor hvězdám. Seskočil ze zídky, vběhl dovnitř a zastavil se
před stanovištěm vrchního. Hosté a obsluhující personál na
něj neklidně hleděli, v podniku se rozhostilo zaražené ticho.

Chybu si uvědomil příliš pozdě. Z předchozí návštěvy
si pamatoval, že sem předním vchodem naváželi bedničky
s čerstvou zeleninou a vínem v lahvích. To ovšem znamena-
lo, že zde není zadní východ. Vyhlédl prosklenými dveřmi na
ulici, z obou stran lemovanou středověkými zdmi. Restaura-
ce byla vklíněna mezi neobývané, opuštěné budovy. O kus
dál v ulici zahlédl známé siluety, které se klusem blížily, po-
zorné a rozhodné. Jediná cesta ven vedla tam, odkud přišel,
přes kamennou římsu, kterou už určitě kryje jeden z útoč-
níků.

Slaton uvázl v pasti a odhadoval, že má nanejvýš deset
vteřin, aby z ní unikl. Rozhlédl se. Bílé žárovky a plátno jas-
ných barev. Kamenné stěny a temná noc. A stovky očí, které
ho pozorovaly.

Deset vteřin.

Zbytek jeho života, pokud něco nevymyslí.

TŘI

Muž v brýlích se s tasenou pistolí blížil po římse k ohybu zdi, za níž zmizel jeho cíl. Jmenoval se Ben-Meir a s každým krokem po nebezpečné stezce mu unikla z úst procítěná kletba. S prstem na spoušti překonal roh a překvapeně zamrkal na restauraci plnou hostů. Cíl nikde neviděl.

Držel se ve stínu a naklonil hlavu k mikrofonu taktické vysílačky. „*Pozice.*“

„*U vchodu do restaurace,*“ ohlásil jeho zástupce, Bulhar jménem Radko.

Radkův parťák, který měl na starosti plánování operace, a proto byl nejlépe obeznámen s plánem města, dodal: „*To místo znám. Není tam zadní východ. Opakuju, není tam zadní východ.*“

Ben-Meir znovu zaklel, tentokrát hlasitěji. „*Vidíte ho někdo?*“

Dlouhá pauza, pak dvě negativní odpovědi.

Tohle není dobré. Už měli svého člověka obklíčeného, zahnali ho do kouta zády ke zdi, přesto jim unikl. Ben-Meir chtěl akci ukončit co nejrychleji a čistě, ale ukázalo se, že potrvá mnohem déle a vyžádá si oběti. Stiskl tlačítko vysílačky.

„*Stáhněte se!*“

Ještě knoflík ani neuvolnil, když zazněl hlasitý třesk, následovaný sborem výkřiků.

„*Stáhněte se! Stáhněte se!*“ opakoval.

Stalo se to bleskurychle. Nedaleko vnější zídky postřehl Ben-Meir pohyb a změť barev a instinktivně tam namířil pistoli. Skutečně se tam pohyboval jeho cíl, rozmazaná skvrna na rozhraní mezi světlem žárovek a temným pozadím. Zdálo se, že něco nese. Zabiják nevěřil svým očím, když viděl, jak muž, kterého měl na mušce, přeskočil hradební zeď a zmizel v černé prázdnotě za ní.

Ben-Meir vystřelil, ale už když stiskl spoušť, věděl, že netrefí – gravitace urychlovala šílený pád zkroucené siluety do noční tmy. Seskočil do patia a vběhl do restaurace, jejíž hosté se řítili k východu. Tlačil se mezi nimi k zídce a odkopl z cesty opuštěný stůl. Aby ještě posílil zmatek, zamával pistolí a zařval: „Policie! Policie! Všichni ven!“ Mohl tím získat půl minuty k dobru.

Naklonil se přes zídku a zahleděl se dolů, ale viděl jen prázdnotu, okolní osvětlení mu narušilo noční vidění. Zato uši zaznamenaly sérii nárazů, které zněly jako tlumené výstřely. A pak za sebou uslyšel mnohem naléhavější zvuk – rychle se přibližující sirénu. S posledním pohledem do propasti nařídil svým lidem ústup.

O patnáct minut později, když jejich automobil vyjel městskou bránou z Mdiny, už Ben-Meir a jeho tým věděli, jak mizerně jejich akce dopadla. Kieras byl mrtvý a oni neměli čas odklidit tělo. Byl z nich nejmladší a fyzicky nejzdatnější. Možná ne nejnebezpečnější, přesto dobrý bojovník. Radko ho objevil na schodišti. Nemohl pro něho absolutně nic udě-

lat, ovšem vojáci jen velmi neradi nechávají padlé druhy na bojišti. Alespoň že Ben-Meir nebude muset informovat příbuzné o jeho skonu – drobná útěcha plynoucí z toho, že velel jednotce, která nepatřila k žádné oficiální armádě.

„Jak se to mohlo stát?“ kroutil hlavou Radko.

„Sklapni!“ okřikl ho Ben-Meir podrážděně. „Byla to naše chyba. Věděli jsme, že je dobrý.“

„Ale zjevně ne dost dobrý. Viděl jsi, jak skončil. Jenže naše mise skončila ještě hůř. Co teď ohlásíme?“

„Řekl jsem, že máš sklapnout!“ zahřměl Ben-Meir. „Neohlásíme nic, dokud si nebudeme jistí.“

Zbytek krátké jízdy proběhl v hrobovém tichu. Proplekli se Howardovými zahradami a objeli hradby k severnímu okraji města. Řidič zastavil na šterkové krajnici v místě, kde se silnice nejvíce přibližovala k místu kalamity. Ben-Meir a Radko vystoupili a klusem vyběhli asi kilometr do kopce k úpatí hradební zdi. Místo identifikovali snadno – restaurace nad nimi zářila jako o karnevalu –, ovšem otřáslο jimi, že nic nenašli. Vůbec nic. Někde tu přece měl ležet jejich cíl, mrtvý!

„Já to nechápu,“ povzdechl si Radko. „Takový pád nemůže nikdo přežít.“

Ben-Meir si mnul bradu a mlčel. V rozptýleném světle žárovek čtyřicet metrů nad sebou cosi spatřil. Přiblížil se a vzpomněl si na barevný záblesk, když jejich kořist přeskočila zídku a vrhla se do propasti. Na zemi ležel velký, bíločerveně pruhovaný slunečník z patia restaurace, částečně otevřený a s trčícími výztužnými dráty, plátно strhané z rámu.

Jeho zástupce jen nevěřicně zíral. „S tímhle seskočil z hradeb, a přežil? Ten chlap je sebevrah, to ti teda povím.“

Velitel svítil baterkou po zemi a objevil čerstvě ulámané větve. Jedna byla tlustá jako jeho paže. Posvítíl si nahoru do koruny vzrostlého vavřínu a sjížděl kuželem světla shora dolů ke stezce mezi stromy.

„Ne,“ namítl. „Sebevražda by z jeho hlediska byla, kdyby zůstal nahoře.“ Sklonil se a zvedl pokroucený hliníkový rám slunečníku. „Tohle bylo vykalkulované riziko. Samotný deštník by jeho pád nezmírnil natolik, aby se nezabil, ale jestli věděl o stromech tady a mohl se odrazit dostatečně daleko... deset metrů, víc ne. Zůstávala jediná otázka – jestli se udrží toho krámu, až bude padat mezi větvemi. To vyžadovalo jistou... houževnatost.“

Oba muži si vyměnili pohled a zástupce utrousil: „S tímhle chlapem budeme muset postupovat sakra opatrně.“

„Ale my jsme *byli* opatrní – a teď je Kieras mrtvý.“

Ben-Meir se sklonil a zkoumal cáry hrubého plátna vyrvané ze slunečníku. Právě si prohlížel krvavou šmouhu, když jeho pozornost upoutaly hlasy doléhající shora. Vzhlédl a v tlumeném svitu spatřil policistu, který se vykláněl přes žulovou zídku. Vedle něho stál číšník a ukazoval dolů.

„Jdeme,“ zavelel, zhasl baterku a rychlou chůzí se vydal k silnici. „Tady už pro nás nic není.“

Řidič nasadil rychlé, profesionální tempo a brzy nechali město za zády. Ben-Meir na předním sedadle studoval mapu na obrazovce tabletu. „Nemá to smysl. Mohl se schovat kdekoliv.“ Obrátil se k Radkovu parťákovi, který se jmenoval Stanev a byl hlavním střelcem týmu: „Víš *určitě*, žes ho *tre-fil*?“

„Na beton,“ odvětil muž. „Viděl jsem, jak sebou škulb. A potom kulhal.“

Ben-Meir hleděl na mapový displej. Sundal si brýle, promnul kořen nosu a vytáhl mobilní telefon. Někam zavolal a okamžitě dostal spojení.

„Tak jak?“

„Našli jsme ho,“ odpověděl Ben-Meir, „ale plán nám tak docela nevyšel. Přemohl našeho člověka, který šel v čele.“

„Mohli jste po sobě uklidit?“

„Ne, neměli jsme čas postarat se o tělo.“

Pauza. „A váš cíl? Kde je?“

Ben-Meir se zadíval na topografickou mapu Malty zobrazenou na počítači. Ostrov mu připadal větší než kdy předtím. „To nevíme.“

„Jak to, že nevíte?“

„Z řady důvodů. Zahnali jsme ho do kouta a dostal zásah, ale cíl strašně riskoval. Nakonec skočil z podělaných hradeb.“

„Z hradeb?“

„Přežil, ale určitě je zraněný.“

„Těžce?“

„To nedokážu říct.“

Další pauza. „Tohle jsme nezamýšleli.“

Ben-Meir považoval za nejlepší mlčet.

„No dobře,“ řekl vzdálený hlas. „Pokud nejsou jeho zranění příliš vážná, pořád existuje šance. Víme, kam musí zamířit. Buďte připravení – a příště už žádné chyby.“

ČTYŘI

Někde v půli cesty mezi Manausem a Belémem v severní Brazílii leží v Santarému na rozlehlém pozemku, vyklüčeném v hloubi tropického pralesa počátkem sedmdesátých let, letiště Maestra Wilsona Fonseky. Navrhlo a financovalo ho brazilské vojenské letectvo a mělo sloužit jako náhrada za původní letiště – dva a půl hektaru popraskaného a zvlněného asfaltu, kde nakonec vyrostlo neforemné komerční centrum a široká ranvej se změnila v hlavní ulici, po níž by mohly automobily projíždět v deseti pruzích. Vysoká věž řízení letového provozu pak prodělala transformaci na pochybný noční podnik ověšený křiklavými neony.

V následujících dekadách nenaplnilo nové letiště v Santarému očekávání do něj vkládaná. Nikdy nepřekonalo čtyřicátou příčku v žebříčku vytíženosti brazilských vzdušných přístavů a dnes nabízí omezený letový řád malých aerolinek a operátorů letecké taxislužby, doprava zboží skomírá na úbytě. Ale přece jenom existuje něco jedinečného, čím se tady mohou chlubit – je to jediné letiště na světě pojmenované po operetním skladateli.

Z jiného úhlu pohledu lze letiště v Santarému přirovnat ke spoustě dalších v Amazonské pánvi – nachází se zde zrezivělé vrakoviště zapomenutých letadel. Jako sbírka ptáků, kteří už nemohou létat, se na stojánkách v zadním traktu areálu krčí dvanáct veteránů v různých stupních rozkladu. Z toho nejstaršího – podle shodného mínění místních obyvatel jde o Boeing 727 – zůstal jen ocelový válec trupu s ocasem. Nešťastný letoun sjel za krátké, ale nesmírně prudké bouře před třiceti lety z nechvalně proslulé kluzké dráhy a skončil s předním kolem zabořeným metr hluboko do bahna na jižním břehu Amazonky. S každým letadlem, které tu odpočívá, se pojí nějaký příběh, povětšinou ne tak dramatický, ale vždy spojený s krachem některé špatně vedené letecké společnosti. V ekonomicky rozvinutějších zemích dokážou aerolinky nebo nájemci opuštěné a přebytné stroje zakonzervovat někde na pouštním letišti a využívat je jako zásobárnu cenových náhradních dílů, například motorů nebo avioniky, které lze na světových trzích výhodně prodat. V Santarému, který spoutává byrokratická džungle stejně hustá a neprostupná jako okolní deštný prales, jsou však osiřelé letouny ponechány napospas osudu a spíš rychle než pomalu hnijí pod tropickým sluncem a přivalovými lijáky. Jejich štíhlé trupy padají za oběť plísni, hnízdícím ptákům, a hlavně všudypřítomné korozi, smrtelnému nepříteli všech kovových výtvorů.

Při pohledu z dálky si nemohli být dva muži, kteří kráčeli po ranveji prorostlé plevelem, podobnější. Oba měli na sobě volné kalhoty a košile rozevláté v pražícím slunečním svitu. Oba byli štíhlí a průměrně vysocí a oba překročili padesátku, kteroužto skutečnost potvrzovaly tmavé vlasy prokvetlé stříbrem. Ve všech ostatních aspektech nemohli být rozdílnější.

Umberto Donato pracoval jako správce letiště. Celý život strávil v Santarému a město opustil jen jednou, když se před devíti lety vypravil do Santosu a navštívil centrálu společnosti BAM Airlines – využil vzácný záchvat firemní štedrosti a nechal se na útraty zaměstnavatele dvě odpoledne školit v problematice provozu letiště. Po oba večery pak zapomněl na manželský slib a veselil se v místním nevěstinci. Umberto odpovídal za areál letiště, a to včetně všeho, co tam přijelo z města, vyplazilo se z džungle nebo spadlo z nebe. Nebyl to lehký úkol, když uvážíme, že se jednalo o nějakých třiaadvacet kilometrů čtverečních betonu, asfaltu, trávy a keřů. Dohlížel, aby tráva příliš nevyrostla, aby kontejnery nepřetékaly odpadky a aby se na pozemku nepotulovali bezdomovci a povaleči hledající, co kde ukrást. Zavedl systém odtahů automobilů parkujících na nedovolených místech a zajistil rychlé odklizení mršin kajmanů a krajt, kteří našli smrt pod podvozky přistávajících a startujících letadel, z rozpálené ranveje. A když někdo zanechal opuštěný letoun někde na okraji svěřené oblasti, Umberto měl za úkol starat se o něho co nejlépe – alespoň v rámci směšného rozpočtu, který mu nadřízení pro tyto účely přidělili.

Umberto Donato byl Brazilec, většinou poctivý, a měl jen málo důvodů na něco si v životě stěžovat. O muži, který kráčet vedle něj, se nedalo říct ani jedno z toho.

Přiletěl odpoledním spojem ve 13.15 z Brasilie, který zvláštním řízením dobrotivé prozřetelnosti přistál o deset minut dříve. V klimatizovaném terminálu se cestující představil jako Gianni Petrecca a předložil italský cestovní pas vydaný na toto jméno. Mluvil portugalsky s přízvukem, který Umberto pokládal za italský. Černé vlasy a husté strniště rozhodně mluvily pro středomořský původ. Gianni o sobě

prohlásil, že pochází z Neapole a že se živí jako pilot a obchodník s použitými letadly. Brazilec neměl důvod o jeho slovech pochybovat. Ostatně po pětiminutovém rozhovoru si byl Umberto jistý, že ten člověk o letadlech opravdu něco ví.

„To vedro tu máte pořád?“ zeptal se Ital a utřel si rukávem zpocené čelo.

„Jenom v létě,“ odpověděl Umberto s úsměvem a dodal: „Jenomže my tu jinou roční dobu neznáme.“

Umberto vedl návštěvníka po málo používané pojezdové dráze k východní straně letiště a ke stroji, o který měl Ital zájem. Stál na největší odstavné ploše, vyasfaltovaném obdélníku o velikosti fotbalového hřiště, jenž se nelítostně zařezával do pralesa. Plochu ze tří stran obklopovala vegetace, bledě zelené listy velké jako rohožky přede dveřmi a tlusté liány, které vypadaly jako artérie propojující okolní rostlinstvo v jediný živoucí organismus.

Letoun vypadal lépe než ostatní santarémští nebeští tuláci. Měl všechny motory, kola a dveře, vnější přístupové panely na svém místě, i když některé byly otevřené a pohupovaly se ve vlhkém vánku, který odpoledne pravidelně zesiloval. Dvě reflexní clony za předními okénky kokpitu vyvolávaly dojem, že si obrovitý proudový letoun pouze zdříml za staženými žaluziemi. Všechny tyto detaily však zastínila jedna nepopiratelná a ohromující skutečnost – stálo před nimi zcela největší letadlo, jaké kdy na letišti Maestra Wilsona Fonseky přistálo.

„Ano,“ souhlasil Gianni, „vypadá stejně jako na fotografiích v nabídkovém listu. Jak dlouho už ho nabízíte?“

„Jenom dva týdny,“ odpověděl Umberto. „Letiště ho získalo do legálního vlastnictví teprve nedávno.“

„Devět set tisíc amerických dolarů – to za ně žádáte opravdu hodně. Pokud vím, bude brzy potřebovat náročnou šestiletou kontrolu. Údržba tak velkého stroje je mimořádně nákladná. Stojí víc, než je požadovaná cena.“

„Ale tyto letouny se vyznačují nízkocyklovou únavou,“ papouškoval Umberto, co mu řekli představitelé města, i když nevěděl, co to přesně znamená. „Ta holka může létat bez generálky dalších pět sedm let, podle toho, jak se s ní bude zacházet.“ *Holka*, pomyslel si Umberto, *ano, to bylo moc dobré*.

Gianniho zřejmě nepřesvědčil.

„Nemám oprávnění mluvit o finančních otázkách,“ připomněl Umberto, „ovšem vždycky existuje prostor pro kompromis.“ Ve skutečnosti měl nějaké povědomí o probíhajícím vyjednávání, které vedla santarémská radnice. Radní přizvali ke konzultacím obchodníka z hlavního města, který se výborně vyznal v transakcích z druhé ruky a vysvětlil, že letoun ztrácí na ceně zhruba jedno procento s každým měsícem, kdy nečinně odpočívá na stojance.

„Jaká je historie toho letadla?“ chtěl vědět Ital.

Umberto důležitě nahlédl do papírů, které si přinesl. Byli v nich uvedeni všichni předchozí majitelé, tím posledním byla jedna kanadská leasingová firma, která letoun koupila od vysoce specializovaného vládního kontraktora se sídlem v Kalifornii. Předtím se strojem létala společnost Air Etio-
pia, která ho za úplatu dostala od konkurzního správce po krachu Pan American. „Původním majitelem byla Pan Am,“ přidržel se Umberto nejuznávanějšího vlastníka na seznamu a pozlatil tuto informaci detailem, že slavná společnost letoun získala, když převzala konkurenční National Airlines. „Potom tam bylo několik dalších operátorů, všichni s dobrou pověstí,“ dodal.

Ital zamyšleně přikývl a přistoupil blíž k letadlu.

Umberto vypustil dlouho zadržovaný dech. Ulevilo se mu, že se Gianni nezeptal, jak a proč letoun skončil právě tady. V éře internetových registrací byla historie většiny vzdušných korábů jako otevřená kniha. Imatrikulační značka CB68H na ocasní ploše patřila vysokokapacitnímu nákladnímu letounu McDonnell Douglas DC-10 postavenému v roce 1976. Každý si mohl kdykoliv ověřit řetězec majitelů, stejně jako protokoly o pravidelné údržbě, které podle předpisů zacházely do nejmenších detailů. Informace o tom, že stroj skončil v Santarému proto, že za letu z Buenos Aires vypukl na jeho palubě ve výšce sedmatřicet tisíc stop požár a musel se uchýlit na nejbližší vhodné letiště, už tak snadno dostupná nebyla. Kapitán letu, Bělorus s pouhými šedesáti hodinami zkušeností s tímto typem letadla, znervózněl a špatně odhadl přistání na krátké a úzké dráze. Dvousettunový stroj dosedl na ranvej tak tvrdě, že vyryl do popraskaného asfaltu trvalé brázdy.

Ukázalo se, že požár nebyl tak vážný, jak vypadal, trocha oleje vyteklého z pomocného agregátu shořela během několika vteřin a kouř zamořil klimatizační systém ohavně páchnoucími, ale jinak zcela neškodnými výpary. Letadlo mohlo druhý den klidně odstartovat, kdyby otřesený kapitán nezapsal tvrdé přistání do palubního deníku. Toto přiznání následně vyvolalo dlouhou sérii chybných kroků. Aby se letoun mohl vrátit do služby, musel by podstoupit drobné opravy a náročnou technickou kontrolu, a tady narazila vlastnická společnost DGR Aviation na nepřekonatelnou byrokratickou bariéru.

Brazílské úřady, proslulé svým pohrdavým přístupem, nelibě nesou představu, že z nebe padá déšť aluminiových

trosek. Následoval dlouhý spor, v jehož důsledku pojistitel odmítl proplatit náklady na opravu poškozeného letadla. Banka, která měla na stroj zadržovací právo, podala žádost o předběžné opatření, aby chránila své zájmy, a úřad civilní letecké dopravy v Santarému žaloval majitele za neuhrazení poplatků za přistání a parkování a v dodatku připojil odhad nákladů na opravu poničené dráhy. Půl roku se srážely žaloby s protizalobami a úřední šiml řehtal jako splašený, ovšem jediným výsledkem bylo odstavené letadlo bez schválené způsobilosti k provozu. Stroj se blížil ke konci užitečné životnosti, a tak tady ztvrdl uprostřed pralesa jako impotentní dinosaur a naděje, že se objeví zájemce o jeho koupi a zachrání jej, každým dnem klesala. Tak se stalo, že v následujících měsících byl letoun svěřen do výhradní péče drobného Brazilce jménem Umberto Donato.

Umberto se loudal za Italem, který pomalu procházel pod trupem, a pomyslel si, že ten chlápek vypadá jako pilot při předstartovní kontrole.

„Umíte s tím létat?“ zajímal se Brazilce.

„Ano, mám typové osvědčení na MD desítky. A asi čtyři sta letových hodin jako kapitán.“

„MD desítka?“ podivil se správce. „Já myslel, že je to DC.“

„Byla, když sjela z montážní linky. Ale během provozu byl kokpit modifikován, aby vyhovoval novým předpisům. Odstranili stanoviště navigátora a teď stačí k obsluze jenom dva piloti.“

Umberto přikývl a zeptal se: „Odletíte s tím vy?“

„Možná... ale nejdřív se musí posoudit, jestli má ten stroj vůbec nějakou hodnotu.“

Gianni se zastavil pod centrální částí trupu, přímo mezi

hlavními přístávacími koly, a zadíval se na dvojici velkých dveří v podlaze letadla.

Umberto sledoval jeho pohled a podotkl: „Pohybuju se mezi letadly celý život, ale takové přístupové panely jsem ještě neviděl. Můžu se zeptat, k čemu slouží?“

„Těžko říct,“ odpověděl Ital. „Nejspíš nějaká úprava nákladového prostoru, ale to ponechám technikům. Nás zajímá pouze to, jestli se to letadlo dá opravit do provozuschopného stavu anebo se ziskem prodat jinému zájemci. Co se s ním provádělo v minulosti, to mou společnost nezajímá.“

Oba muži obešli ocasní část a hleděli na dvoubarevný nátěr, rozdělený v pase trupu, horní polovina bledě modrá, dolní temně šedá. Prohlídka exteriéru skončila u nosu stroje, kam Umberto před několika hodinami dotlačil nástupní schůdky. Pilot začal stoupat k předním dveřím jako první. Vzduch uvnitř byl jako v peci a kabina páchla jako u všech nákladních letadel, se kterými se Brazilec setkal – štiplavý odér spáleného oleje a rozlité hydraulické kapaliny. Při pohledu dozadu jste neviděli řady sedadel jako u osobních letounů, jenom obrovský dutý válec táhnoucí se čtyřicet metrů k ocasu, v němž se zhruba v polovině délky nacházela obrovská nádrž neurčitěho účelu. Umbertovi připadala jako zakrytý bazén uprostřed tunelu. Vzhledem k umístění – i pro takto velké letadlo představuje správně vyvážené rozložení zátěže kritický faktor – předpokládal, že jde o přídatnou palivovou nádrž pro dlouhé lety. I tak si pomyslel, že je to zbytečné plýtvání využitelným nákladním prostorem.

Gianni zamířil dopředu k pilotní kabině a Umberto ho následoval. Díval se, jak Ital zkušeným okem pilota studuje přístroje. Za několik minut už zase stáli na asfaltu.

„Tak co?“ zeptal se Umberto.

„Celkem ujde,“ připustil Gianni. „Ale cena je neúměrně vysoká. Předám svá zjištění technikům. Pokud dokážou vyřešit některé problémy, na které jsem narazil, asi dostanete naši nabídku. Ale to budu muset probrat s vaší radnicí. Díky, že jste mi umožnil prohlídku.“

„Prego,“ odvětil Brazilec, čímž vyčerpал svou zásobu italštiny.

Potrásli si rukou a Umberto hostu nabídl, že ho zaveze do hotelu. Gianni zdvořile odmítl s tím, že raději pojede taxíkem, a vykročil k budově terminálu. Umberto se za ním chvíli díval, pak se otočil zpátky k letadlu a začal zavírat přístupové panely. V skrytu duše doufal, že se letoun neprodá. Utržené peníze rychle spolkne nějaký městský projekt, on sám nedostane ani haléř provize a deprimující provozní rozpočet mu taky nenavýší. Tahle DC-10 – pardon, MD-10 – představovala v jeho malém muzeu unikátní exponát. Právě takto Umberto, jemuž se blížil odchod do penze, plochu plnou odstavených vzdušných korábů vnímal – jako muzeum památečných technických výtvorů, kde on působil jako kurátor.

Vystoupil po schůdkách a sáhl na madlo, aby zavřel přístupové dveře, ale pak si to rozmyslel a znovu vstoupil do obrovitého břicha příšery. Zadíval se na objemnou nádrž umístěnou mezi křídly. Možná je nakonec správné a přirozené, že se letadlo prodá. Nádrž se naplní leteckým palivem a letoun bude opět přepravovat palety a kontejnery se zbožím do měst po celé zeměkouli, další kolečko v nesmírně složitém soustrojí světové ekonomiky.

Nikdy se nedozví, jak moc se mýlil.

PĚT

První kilometr Slaton viditelně kulhal, než tělo přivyklo novým podlitinám a odřeninám. Nejvíc ho samozřejmě bolela střelná rána v pravém stehně. Pak už to šlo líp a dalších pět kilometrů zvládl mírným klusem.

Oběhl národní stadion v Ta'Qali a zamířil k vinici Meridiana. Půda mezi laťkovými mřížemi, rozmoklá po nedávných deštích, mu čvachtala pod nohama. Na okraji vesnice Mosta se opatrně přiblížil k rodinnému domku a z prádelní šňůry natažené podél zdi ohraničující dvůr sundal tmavé kalhoty a košili, které by mu mohly padnout. Přikrčený za nízkou zídkou – na ostrově, kde je úrodná zemina vzácná a vanou zde neustálé větry, na ně narazíte na každém kroku – svlékl potrhaný a špinavý pracovní oděv a oblékl si odcizené věci. Pak ze staré košile utrhl pruh plátna a spěšně si ovázel zraněnou nohu.

Slaton zamířil do centra Mosty a snažil se maskovat kulhání – během přestávky mu pravá noha nepříjemně ztuhla. Věděl, že se musí pohybovat rychle, ovšem pouhých dvanáct eur v kapse jeho cestovatelské možnosti silně omezovalo. Buď si najde odvoz zdarma, nebo sežene víc peněz. Vzhledem

k tomu, že již odbila sedmá hodina večerní, mu druhá varianta připadala schůdnější.

První příležitost mu nabídl otevřený noční klub, ale Slaton ho bez zastavení minul. Vedly ho k tomu dva důvody: takhle brzy tam ještě nebude moc hostů a podnik jistě zaměstnává pár vyhazovačů. Za chvíli ho kroky dovedly ke kapli Speranza a vzpomněl si na starou legendu, která se ke svatostánku pojí. Před mnoha staletími, za turecké invaze, se mladá dívka zranila, když prchala před nájezdníky. Útočiště našla v jeskyni pod starou kaplí, kde se modlila ke Svaté panně za svoji spásu. Podle pověsti Bohorodička její prosby vyslyšela a seslala pavouka, který přes vchod do jeskyně upředl síť. Nájezdníci usoudili, že se v jeskyni nemohl nikdo ukrýt, aniž by pavučinu porušil. Ponechali ji tedy bez prohlídky a pokračovali v pronásledování. Slatonovi se ten příběh líbil, ovšem z jeho hlediska nevypovídal ani tak o svatém požehnání jako spíš o mizerné disciplíně tureckých vojáků.

Zabijáky, kteří ho dnes večer pronásledují, by tak snadno nesetřásl.

V další ulici se nacházely dvě restaurace a ty přitáhly jeho pozornost – jedna klasická, spíš formální, s jídelním lístkem vystaveným v zasklené skřínce u hlavního vchodu, další vypadala jako malý rodinný podnik nabízející skromné pokrmy za rozumné ceny. U té druhé byla mnohem větší pravděpodobnost, že tam transakce probíhají v hotovosti.

Vstoupil tedy k Salvinovi a povzbudilo ho, co spatřil. Obsazena byla sotva polovina stolů. Slaton rychlým pohledem vyhodnotil situaci. Na jedné straně místnosti patnáct stolků, na protější plně zásobený a vybavený bar. Stěny už léta volaly po vymalování a jedinou výzdobu představoval řetěz vánočního osvětlení natažený přes polici s destiláty, který vypadal,

že ho tam někdo pověsil před dvaceti roky a po svátcích ho zapomněl sundat. Za barem se vcházelo do kuchyně, kde za širokým průchodem David viděl nerezovou troubu a litinový sporák s bublajícími hrnci.

Přistoupil k baru a posadil se na vysokou stoličku. „Co si dáte?“ zeptal se ho anglicky tělnatý muž v zástěře, který se bezpochyby jmenoval Salvino.

Kvůli jeho nordickému vzhledu Slatona rodilí Malťané obvykle oslovovali anglicky. „Podíval bych se na jídelní lístek,“ odpověděl.

Majitel restaurace položil menu na pult z masivního dřeva. „Dnešní specialita šéfkuchaře jsou ravioli s ústřicemi,“ informoval ho, obratnými pohyby páky natočil dva korbely piva a postavil je na ták.

Z kuchyně zaznělo naléhavé volání v maltštině: „Zavolal jsi toho instalatéra? Prosakuje to čím dál víc. Budu muset zastavit hlavní kohout.“

Salvino si utřel ruce do zástěry, zamířil k průchodu do kuchyně, zastavil se a zvedl zrak ke stropu. Slaton sledoval jeho pohled, ale hned zase obrátil pozornost k baru před sebou, zejména na centrální bod na zrcadlové zadní stěně. Zadíval se do jídelního lístku a našel, co hledal.

Ryba s hranolky.

Salvino se vrátil. „Vybral jste si?“

„Pořád se nemůžu rozhodnout.“

V té chvíli se do restaurace nahrnula větší parta. Chovali se hlučně a familiárně, zjevně stáli zákazníci. Slaton Salvina odhadl na majitele, který pravidelné hosty osobně přivítá – objetím, poplácáním po zádech a táckem chuťovek zadarmo. Malťan ho neklamal – s napřaženou pravicí obešel barový pult.

David odstrčil jídelní lístek a zamířil k předním dveřím.

Nevěděl, jestli si Salvino jeho odchodu všiml, ale na tom nezáleželo. Rychle obešel blok, minul lékárnu a prodejnu zavazadel, obě na noc zavřené. Vzadu objevil úzkou uličku, kde parkovalo několik aut, opuštěných jako po jaderné válce, nazdařbůh odstavených s koly na obrubníku a pootevřenými okénky. Podél zdí s opadávající omítkou stály otlučené popelnice a pomačkané kartonové krabice plné odpadků. Páchlo to tam jako ve všech zastrčených uličkách na celém světě – pronikavý smrad hnijící organické hmoty.

Zadní dveře do Salvinova podniku si nemohl splést, strážily je z každé strany dva rezavé barely plné zbytků z kuchyně a na převrácené bedně seděl mladík v zástěře a kouřil cigaretu. Bylo mu kolem osmnácti a vypadal ponořený v hlubokém rozjímání – mladý muž řešící základní životní otázky. Vysokému cizinci, který se kolem něho svižně protáhl do kuchyně, neřekl ani slovo.

Hned za dveřmi se Slaton zastavil a nasál mnohem příjemnější vůni než venku – smažený česnek, koření, čerstvě upečený chléb. Viděl očekávané vybavení – ocelová výlevka, běžná komerční trouba a stěna s háky, na kterých visely nejrozličnější naběračky a otlučené pánve, připravené k použití. Z jídelny slyšel Salvina, který vesele žertoval s novými hosty. Mladý kuchař venku si očividně udělal pauzu, takže v kuchyni zůstal jediný muž, obtloustlý kuchař, který pilně sypal na pizzu nastrouhaný sýr a kousky klobásy.

„Jsem instalatér,“ ohlásil se Slaton maltsky.

Kuchař vzhledl a vykulil oči. „Kde je Marco?“

„Nemohl přijít a požádal mě, ať jdu místo něho.“

Kuchař pokrčil rameny a ukázal ke stropu, kde z protipožárního sprinkleru kapala voda. „Je vadný. Uzavřel jsem

hlavní kohout, ale potřebujeme to co nejrychleji opravit. Každý den čekáme inspekci toho debila od hasičů. Když tu večerel naposled, stěžoval si, že se jeho žena u nás otráвила jídlem.“

„Máte šroubovák?“ požádal Slaton.

Kuchař se na něho udiveně podíval.

„Musel jsem zaparkovat až dole na ulici,“ vysvětloval David, „a nechtělo se mi vláčet vercajk, dokud nezjistím, co se stalo. Tohle bude snadné.“

Kuchař s ublíženým výrazem sáhl do zásuvky a vylovil z ní dlouhý plochý šroubovák. Takový nástroj se najde v každé kuchyni.

Slaton se rychle rozhlédl a u fritézy spatřil, co hledal. Převzal od kuchaře šroubovák a začal vrtat do hlavního kohoutu.

Kuchař se vrátil k pizze.

Mario Salvino právě líbal na tvář mimořádně atraktivní sestřenici, když zaslechl výkřik v maltštině: „*Hoří!*“

Ohlédl se a uviděl oblak kouře valící se z kuchyně. Rozběhl se tam a po dvou krocích znovu uslyšel křik.

„*Hoří!*“

Teprve mnohem později si uvědomil, že varování zakřičel neznámý hlas, a ani ho nenapadlo zamyslet se, proč požární alarm nevyhlásil poplach. Vstupem do kuchyně viděl prošléhávající plameny a slyšel sykot hasičího přístroje uvedeného do chodu. Zastavil se a křikl na hosty: „Všichni ven! A zavolejte hasiče!“

Zákazníci se místo večeře hrnuli ke dveřím a nejméně tři drželi u ucha mobilní telefon. V okamžiku, kdy Salvino vběhl do kuchyně, udeřil ho do tváře poryv nechutně páchnoucího

dýmu. O cosi zakopl a tvrdě dopadl na zem, oči ho pálily chemickými výpary. Ozval se řinkot následovaný křikem. Zavolal na kuchaře: „Vincente! Kde jsi? Pomož mi vstát!“

Vincent nepřišel.

Salvino si protřel oči, aby alespoň trochu viděl, a konečně mu kdosi – nepoznal kdo – pomohl na nohy a zorientovat se. Odvrátil se zpátky do jídelny, narážel do stolů a židlí a nakonec se mu podařilo najít přední dveře. Venku jej hlouček znepokojených příbuzných odvedl do bezpečí. Zrak se mu pomalu vracel, oponou slzí zíral na rozmazaný svět a první, co rozeznal, bylo přijíždějící hasičské auto.

Hasiči se v podniku zdrželi asi deset minut a pak už Salvino viděl dostatečně zřetelně, aby poznal, že na něho jejich velitel mává. „Pojď sem, Mario, musím ti něco ukázat.“

„Prosím tě, řekni mi, že to není Vincent. Je v pořádku?“

Kapitán hasičů, Mariův pravidelný host, se zazubil. „Vincent je Vincent, není na tom ani hůř, ani líp.“

Vzduch v jídelně se rychle pročišťoval, kouř unikal otevřenými okny, jen pod stropem se vlnila tenká vrstva světlé páry. Situace v kuchyni se rovněž podstatně zlepšila, hasiči kvůli větrání otevřeli dokořán zadní dveře. Dým, ještě před čtvrthodinou hustý jako kapalina, se rychle vytrácel. Vincent se opíral o velkou mrazničku. Vypadal otřesený, ale nezraněný.

„Našli jsme ho v mrazáku,“ hlásil kapitán Salvinovi. „Vnější klika byla zajištěná smetákem.“

„Co... ale co ten požár?“

„Ono tu vlastně nehořelo. Kdosi vyлил na rozpálený sporák olej z fritáku. Utvořila se mohutná masa kouře, ale nedošlo k žádným škodám. A ať už to udělal kdokoliv, vystříkal do toho oba hasičáky, co tu máš.“

„Ale... ale kdo?“ koktal Salvino.

Velitel vzal udiveného restaurátéra za loket, dovedl ho k baru a zastavil se uprostřed zrcadlové stěny. „Ten, kdo udělal tohle.“

Salvino sklopil oči a rázem mu stoupl krevní tlak, když uviděl prázdnou pokladnu, jejíž zásuvka s penězi byla vypáčena plochým šroubovákem.

„*Bastardo!*“ zařval z plných plic.

Ve chvíli, kdy Mario Salvino volal na policii, byl muž, který mu vybil pokladnu, už šest kilometrů daleko na východ ve městě Birkirkara a vystupoval z taxíku před místním autobusovým nádražím. Za jízdy si na zadním sedadle nenápadně přepočítal kořist. Součet padl do poloviny rozmezí, které v druhořadé restauraci v úterý večer odhadoval: tři sta dvě eura. Uložil si částku do paměti, stejně jako adresu podniku z jídelního lístku.

Dojel na nádraží právě včas, aby chytil poslední spoj do Valletty. V automatu si koupil lístek a o osm minut později nastoupil do autobusu akvamarínové barvy. Uvnitř sedělo deset nebo dvanáct pasažérů, většinou nespolečensky každý sám. Slaton si vybral prázdné sedadlo hned za řidičem. Od nejbližšího cestujícího jej oddělovala nárazníková zóna tří sedaček. Pohodlně se opřel a poprvé toho večera provedl inventuru utrpených ran.

Největším problémem zůstávalo pravé stehno. Pulzovalo bolestí a při pohledu na skvrnu na nohavici nových pracovních kalhot si v duchu blahopřál, že ukradl něco tmavého.

Jako poslední nastoupila postarší žena, a když řidič gentlemansky vstal, aby jí pomohl do schůdků, Slaton využil příležitost. Na podlaze vedle řidičova sedadla ležela připevněná

lékárnička. Zatímco autobusák pomáhal dámě, David spěšně odklopil víko a vyhrábl dva balíčky obinadla a dezinfekční prostředek. Přiklopil víko vteřinku předtím, než se řidič otočil, a když sáhl na páku a zavřel dveře, Slaton v sykotu stlačeného vzduchu špičkou levé boty zaklapl západku.

Dieselový motor se probudil k životu, zasýčely pneumatické brzdy. David se znovu opřel a odhadoval, že do Valletty se dostane krátce po půlnoci.

ŠEST

Disraeli charakterizoval Vallettu, hlavní město Malty, jako „město paláců, které postavili gentlemani pro gentlemany“. Přesnější popis by možná zněl „stylově vybudovaná pevnost“. Španělský král Karel V. nabídl v roce 1530 suverénní vládu nad ostrovem dlouho bezcílně putujícím rytířům svatého Jana, zkráceně johanitům, za roční poplatek jednoho maltézskeho sokola. Rytířský řád, který často a s oblibou míchal válku s náboženstvím, využil výhodné příležitosti a přejmenoval se na řád maltézkých rytířů. Aby si ostrov zajistili, okamžitě se pustili do opevňování La Valletty, hlavního přístavu na ostrově. Postavili stanoviště hlídek a strážní věže převyšující elegantní katedrály. Po zajištění obrany zvolnili tempo a pustili se do výstavby prvního plánovaného města v Evropě. Ostrov zůstal v jejich správě dvě stě šedesát osm let.

V následujících stoletích zažilo město velké i malé bitvy. Právě ve Vallettě se ukázalo, že Sulejman Veliký zase nebyl až tak veliký, jeho čtyřicet tisíc vojáků se muselo rychle sbalit a dát na ústup před početně čtyřikrát slabšími obleženými. A i za vrcholící druhé světové války zůstala Valletta zuřivým

bombardováním letectvem Osy prakticky nedotčena díky robustním stavebním standardům řádových rytířů, nemluvě o bateriích protiletadlového dělostřelectva s bystrozrakou obsluhou. V každém případě budovali stavitelé Vallettu od země nahoru a mysleli především na obranu.

A právě obranu teď Slaton potřeboval.

Krátce po půlnoci dojel taxíkem do Sengley, jednoho ze tří přístavních městeček východně od metropole. V zemi sotva větší než evropské krajské město neexistuje mnoho míst, kde se schovat, a tak si David vybral nejhustěji osídlenou oblast Malty, i když šlo o předvídatelný tah. Opevněné město Senglea leží na malém poloostrově naproti Vallettě a žije zde velmi různorodá směsice obyvatel – účetní na penzi ze všech koutů Evropy obědvají společně s dlaždiči z desáté generace Malťanů, výrobci plachet se dělí o džbány červeného vína s počítačovými hackery. Nelze si však nevšimnout všeprostopující přítomnosti obrovských vallettských loděnic, jejichž odkaz číší z každé cihly, stoky i střešní tašky.

S blížícím se ránem citelně poklesla teplota a Slaton litoval, že neukradl i bundu. Přes snahu vyvinutou na umývárně autobusového nádraží měl kalhoty potřísněné krvavými skvrnami. Stehnem mu projížděly záblesky bolesti a na dlaních zůstaly stopy po ostrém šterku na střeše domu v Mdině. Temnou podlitinu na lokti si odnesl jako památku na fatální střetnutí s Polákem, kterého zabil na schodišti. Mávl nad tou vzpomínkou rukou. Dnes ráno nevstával, aby někoho sprovodil ze světa. Zato ten druhý muž ano.

Vybral si zchátralý penzion nedaleko prázdného suchého doku. Jmenoval se prostě Inn, jak hlásal ručně psaný název na kusu lepenky, tři podlaží kamene, plísně a malty stejně inspirující jako jeho jméno. Jako noční recepční tu sloužil

šedesátiletý chlapík a při pohledu na jeho obličej Slatona okamžitě napadl přívlastek *ztrhaný*. Hluboké vrásky a unavené oči svědčily o tom, že se životem spíš protloukal, než si ho užíval. Na plechovce sodovky ležela zapálená cigareta, dlouhý popel strategicky umístěný nad otvorem ve víku. Slatonův příchod muž sotva zaregistroval.

„Máte volný pokoj?“ zeptal se David anglicky.

Recepční zvedl cigaretu – popel spadl mimo plechovku a rozprskl se po poškrábaném dřevěném pultu. Jakmile oharek visel přilepený na svěšeném dolním rtu, muž opáčil. „Pokoju mám spoustu. Otázka je, jestli vy máte prachy.“

Slatona napadlo, zdali opravdu vypadá tak špatně. Vytáhl peněženku. „Dvě noci,“ oznámil, přestože věděl, že zůstane jen jednu.

„Šedesát euro... předem.“ Když Slaton otevíral peněženku, recepční si všiml oděrek na jeho ruku. „Jste se porval nebo co?“ zeptal se a vyslal přes pult závan dechu páchnoucího tabákem.

„Nehoda při práci. Jsem zedník... Spadl jsem ze žebříku a musel jsem si vybrat – buď obličej, nebo ruce.“

Recepční si podepřel bradu dlaní a zamyslel se. Jeho prsty Slatonovi připomínaly větve starého stromu. Pokýval hlavou, jako by vysvětlení dávalo dokonalý smysl.

David přesunul přes stůl tři dvacetieurové bankovky a na oplátku převzal starobylý klíč s kovovými zuby a vyrytou číslicí 6.

Tím byla registrace ukončena.

„Očekáváte společnost?“ zajímal se muž za pultem.

„Ano,“ zalhal Slaton. „Kdyby přišla tmavovlasá žena a vyptávala se na Maxe, pošlete ji do mého pokoje.“

Malťan přikývl na souhlas.

David se otočil k odchodu, ale zarazil se. Vrátil se k recepci a položil dlaň na trouchnivějící dřevo. Když ji odklopil, ležela pod ní další dvacítká. „A kdyby mě... nebo ji hledal nějaký chlap, zavolejte mi do pokoje a nechte telefon zazvonit pouze dvakrát.“

Recepční ho sjel pohledem a sklopil oči k bankovce. „Nechci žádné potíže.“

„Právě o to mi jde.“

Dvacet euro zmizelo pod mužovou dlaní.

Další preventivní opatření bylo zajištěno.

Pokoj číslo šest objevil Slaton v prvním patře na konci chodby ponořeném do tmy, protože nikdo nevyměnil ani jednu ze tří spálených žárovek, které tam měly svítit. Vrátil se ke schodišti, kde světlo fungovalo, a během minuty dvě malé žárovky odšrouboval a použil je do svítidla před svým pokojem. Dvě spálené ke schodišti nenamontoval, měl pro ně jiné využití. Zadíval se na běhoun na podlaze. Původní vzorek s kvetoucími šlahouny révy a zpěvným ptactvem se šlapaly tisíce nohou do vybledlé nicoty. Pozvedl cíp koberce a opatrně pod něj umístil obě vadné žárovky. Když běhoun pustil, vyvýšeniny pod ním nebyly prakticky vidět.

V pokoji našel, co očekával, možná něco navíc. Ustlaná postel a čistá podlaha, i když to v chabém světle – zdálo se, že se podniku nedostává žárovek, neboť v každé místnosti jich několik nesvítilo – mohl těžko posoudit. Tapety byly poškrábané a sem tam se v nich rýsoval důlek, ale nevypadalo to, že by někdo prorazil otvor do sousedního pokoje. Na několika místech zkusmo poklepal na zeď kotníky prstů a s uspokojením uslyšel solidní, plný zvuk, žádná překližka v dřevěném rámu, jakou nacházíme v moderních budovách a kterou

snadno prostřelí i zbraň malého kalibru. Podlahu kryly staré poctivé parkety, ochozené a samá skvrna a zřejmě nedávno zametené. Na umývadle v koupelně ležela kostka mýdla a poloprázdná lahvička šamponu.

Slaton zkontroloval apartmá na přítomnost elektronických zařízení – ani ne tak proto, že by nějaká očekával, spíš aby přepnul mozek do správné tóniny. Telefonní šňůra ležela vytažená na zemi a David ji znovu zapojil pro případ, že by noční recepční dodržel dohodu. Vyhlédl kukátkem do prázdné chodby a přistoupil k osamělému oknu částečně zakrytému plastovými závěsy, které ztěžka visely jako nasáklé vodou. Za oknem se rýsovala šedivá boční zeď sousední budovy.

Ulehl na lůžko, zavřel oči a doufal, že se mu podaří usnout. Místo toho se konečně zamyslel nad otázkou, již se dlouhé hodiny vyhýbal. *Kdo si přeje mou smrt?*

Byl to bohužel hodně dlouhý seznam. Příbuzní těch, které poslal na onen svět. Jejich kmenoví bratři. Dokonce celé země. Roky působil jako *kidon*, atentátník Mossadu, a vykonával pro Izrael tu nejspínavější práci. Taková věc člověka pronásleduje bez ohledu na to, jak dobře za sebou zamete stopy. Úspěchy – lze-li toto slovo použít –, kterých během své kariéry dosáhl, zůstanou navěky vyryty hluboko v myslích a srdcích mnoha lidí po celém světě. V jeho ostatně také.

Ano, usoudil nakonec, to bude ono. Za událostmi dnešního večera v Mdině musí hledat vlastní minulost. Ovšem kterou její část?

Jeden detail podstatně zúžil pole pátrání. David si byl jistý, že muž, kterého zabil na schodišti, byl bývalý příslušník polských speciálních jednotek GROM. Ostatní však do této šablony nezapadali. Polák mluvil do taktické vysílačky

mizernou angličtinou, což byl zjevně jediný společný jazyk zabijáckého komanda, složeného z prvotřídních žoldáků. A to vedlo k dalším znepokojivým otázkám.

Kdo si je najal? Čeho konkrétně se akce týkala?

A nejtíživější problém nakonec. Šel po něm kvalitní tým zkušených a těžce vyzbrojených mužů, kteří podle předem připraveného plánu zaútočili na překvapený a neozbrojený cíl – jak je tedy možné, že je pořád naživu?

SEDM

Slaton se vyspal tak dobře, jak se může vyspat pronásledovaná kořist. To znamená ne moc dobře.

Proklouzávání životem s terčem na zádech vyvolá v každém člověku určitou dávku strachu. Kdyby se nebál, hraničilo by to s psychózou, a Slaton se těmto obavám dávno přizpůsobil. Během let, kdy v terénu pracoval pro Mossad, jen zřídka žil podle šablony. Rozhodovat se na poslední chvíli, kdy a kde bude jíst, cestovat nebo spát, se mu stalo druhou přirozeností. Stanovil si obecný cíl, ale cesta k němu se proměnila v sérii reakcí na vnější okolnosti. Nikdy si dopředu nerezervoval letenky, do diáře si nezapisoval žádné schůzky ani obědy s přáteli. Klíčem k úspěchu se stala nepředvídatelnost. Díky ní přežil.

Špinavými okenními tabulkami proniklo do pokoje číslo šest dopolední slunce. Sklápěcí mechanismus žaluzií se polámal a lišty uvázly v otevřené poloze. David přistoupil k oknu a holá zeď přilehlé budovy tam stále byla, jen o něco barevnější – ponurá ústřicová šed', jakou najdete na každé válečné lodi. Denní světlo odhalilo pravdu a pokoj vypadal hůř než uprostřed noci. V každém rohu se odchlipovaly tapety, a co

o půlnoci vypadalo jako dekorativní lem, se změnilo na pás plísňe po obvodu stropu. Ornament na předložce u postele nebyl vetkaný vzorek, nýbrž ošklivá skvrna, o jejímž původu nechtěl Slaton spekulovat.

Zašel do koupelny a podíval se do zrcadla. Hleděl na něj drsný chlap s pochroumaným obličejem, ale oproti včerejšku doznal obraz značného zlepšení. Podlitiny zesvětlaly, zůstal jen škrábanec na levé tváři. Stehno pořád pekelně bolelo. David se svlékl a odmotal obvaz, aby zkontroloval ránu. Nezdálo se, že by se zanítila nebo podebrala, infekci se podařilo zabránit. Po vlažné sprše si uhladil vlasy rukou a pak zapracoval s antiseptickou masťou a novým obinadlem. Oblékl si stejné špinavé šaty, ve kterých přijel.

Porovnal dnešní situaci se včerejší: ponurá garsonka v Mdině, poloprázdná chladnička a zásuvka prádelníku s naskládanými čistými košilemi a ponožkami. Představil si svůj pokoj, který teď určitě zaplavili detektivové. Moc toho nenajdou. Nábytek a knihy koupil spolu s bytem. Policisté jistě objeví nějaké vzorky DNA, tomu se dnes nelze vyhnout, ale nenarazí na žádný počítač ani chytrý telefon, a tudíž ani na žádný facebookový nebo twitterový účet – Slaton žil bokem od těchto zabijáků soukromí. Nová bunda mu bude chybět, stejně jako snubní prsten uložený do malty za kachličkou v koupelně, kde ho nejspíš nikdo nikdy nenajde. Pokud se pro něj nevrátí sám, což samozřejmě neudělá. Christina to pochopí, řekl si.

Anebo ne?

Přemýšlel, jestli ano, nebo ne. Stál s ručníkem kolem pasu před umývadlem a čistil skvrnu na košili, když ho znehybnilo zřetelné křupnutí. Zastavil vodu a napnul uši.

Druhé křupnutí.

Dvě tlumené imploze – kdosi šlápl na žárovky uložené pod kobercem v chodbě přede dveřmi. Jemné zvuky v dané souvislosti zněly jako rány z děla. Slaton se po špičkách přiblížil podél stěny ke dveřím. Slyšel tlumené klení v maltštině, ženský hlas, a pak šustění smetáku a cinkot skleněných střepů. Odmotal ze sebe ručník a dvakrát jím mávl před dveřním kukátkem. Nic se nestalo. Naklonil se k němu a odvážně vyhlédl. Spatřil nejlepší možný scénář – podrážděná uklízečka zametala rozbité sklo.

David dlouze vydechl. Provizorní preventivní opatření často končí takto – falešným poplachem. Varovný systém, který v noci instaloval, právě pozbyl funkčnosti. Nezáleželo na tom. Penzion posloužil svému účelu. Slaton krátce prostudoval evakuační plánec upevněný pod kukátkem. Něco podobného najdete v každém ubytovacím zařízení na světě.

O dvacet minut později prošel tiše kolem pokojské, která převlékala postel v sousedním pokoji. Seběhl po schodech, před recepcí zabočil doprava a požárními dveřmi vyklouzl do postranní uličky zalité poledním sluncem.

Schůzka byla naplánována na jedenáct dopoledne, a tak si muž, který se v hotelu blízko letiště zapsal jako Gianni Petrecca, krátce po desáté zastavil taxi a nechal se odvézt do centra Santarému. Musel nějak zabít půl hodiny – předčasný příchod by prozrazoval určitou dychtivost –, proto zašel do bufetu ve vedlejší ulici a odnesl si táč s pozoruhodně chutnou rýží s fazolemi. Jako někdejší pilot významných aerolinek se stal svým způsobem odborníkem na světovou kuchyni, i když po několika případech žaludeční nevolnosti dával přednost tradičním pokrmům před exotikou.

Jeho pravé jméno, které již několik měsíců nepoužil, znělo Osman Tuncay. Narodil se před jedenapadesáti roky v turecké vesnici Sariver při ústí Bosporského průlivu – zjevné znamení prozřetelnosti pro dítě, které odpluje do světa a už nikdy se nevrátí k prameni. Ponechal si turecký cestovní pas na svoje jméno, který teď ležel nejspíš v jeho bejrútském bytě spolu s evropským pilotním osvědčením IAA a zdravotnickou dokumentací. Pochyboval, že něco z toho ještě někdy použije, neboť čas, kdy mohl legálně pilotovat, se nachýlil. Osmnáct let létal pro Arabian Air a předtím pro dvě menší společnosti. Náhlé ukončení pracovního poměru u posledního zaměstnavatele nebylo důsledkem porušení pracovní kázně, nýbrž ekonomiky revoluce. Arabské jaro přes veškeré nadšení a naděje v ně vkládané mělo v konečném důsledku velmi nepříjemné materiální dopady v podobě brutální ztráty pracovních míst, kdy se miliony mužů a žen ocitly bez místa. Civilní letecká doprava patřila mezi nejcitlivější obory. Tuncay dostal oficiální výpověď písemnou formou a obálka obsahovala také šek na odstupné ve výši jednoho měsíčního platu. Obsah skříňky s osobními věcmi byl odeslán – nevyplaceně – do jeho bytu v Bejrútu.

Celý následující rok rozesílal pracovní životopis po celém světě, přímý postup, který neměl naděje na úspěch a připravil mu kruté vystřízlivění. Úspory mizely stejně rychle jako písek z horní baňky přesýpacích hodin a jediným zdrojem příjmu se mu stala dlouholetá záliba v truhlářině. A pak zhruba před čtyřmi měsíci, zrovna když přemýšlel o koupi nové sady nástrojů, si ho nová práce našla sama. Nebyla to nabídka zaměstnání, jen nenápadné doporučení od přítele jeho bratrance v Haifě. Muž, který ho navštívil, mu učinil nabídku, jaká se neodmítá. Takovou příležitost dostane člověk jednou

za život. Za dvouměsíční práci a s ní spojenou jistou míru rizika vila na Mallorce, o které Tuncay vždycky snil.

Zprvu samozřejmě pochyboval, ale pak ho přesvědčila šesticiferná záloha, která přistála na jeho vyprahlém bankovním účtu. Tuncay se zavázal věrností plánu, který závisel na součinnosti sedmi mužů sesbíraných z celé severní polokoule. Jako skupina se sešli pouze jednou, shromáždili se v nenápadné vilce na libanonském pobřeží. Kromě Tuncaye se schůzky zúčastnil jeden vědec, druhý pilot a čtyři další muži, na první pohled vojáci. Záměr to byl odvážný, ale při správném naplánování a načasování mohl skutečně vyjít. Jednání řídil jeden z vojáků, Izraelec jménem Ben-Meir, ovšem Tuncay i ostatní vycítili, že koná z vyššího pověření. V pozadí určitě stála vysoce postavená osoba s pozoruhodnými zdroji. Pokud Tuncay potřeboval další důkaz, odnesl si ho ze schůzky v aktovce.

Na santarémskou radnici dorazil v tropickém lijáku čtvrt hodiny po jedenácté. Budova byla zatopená. Kanalizace nestačila dešťovou vodu odvádět a kolem betonových základů proudila dočasná řeka, střecha protékala jako cedník. Uvedli ho do konferenčního přístavku – pokud to mohl posoudit, jediné suché místnosti v budově –, kde si potřásl rukou se starostou a dvěma radními. Počet účastníků doplňoval hlavní – a podle Tuncayova názoru jediný – městský právník.

„Jsme rádi, že vás obchod přivedl právě do Santarému, pane,“ zahájil starosta vzletně.

Tuncay odpověděl dvojsmyslnou portugalsčinou. „Máte krásné město, ale já se bohužel nemohu zdržet tak dlouho, abych si vychutnal jeho rafinovanější lákadla.“ Neposadil se, protože tím by naznačil trpělivost, položil na konferenční stůl diplomatický kufřík a okázale odklopil víko. „Společnost,

kteřou zastupuji, si prověřila veškerou povinnou dokumentaci týkající se předmětného letounu. Naši technici vyhodnotili všechny záznamy o údržbě a právní oddělení dospělo k závěru, že bychom měli bez problémů získat vývozní povolení.“

Tuncay přisunul k právníkovi návrh kupní smlouvy spolu se žádostí o převod vlastnických práv k letadlu, pokud se obě strany dohodnou o prodeji, a patřičnou bezpečnostní licenci. Všechny dokumenty působily naprosto autenticky a Tuncay usoudil, že jde o specialitu skupiny, pro kterou pracuje. Kdyby si městský právník dal tu práci, zjistil by, že brazilské úřady skutečně obdržely žádost o převod vlastnictví, ovšem v poněkud pozměněné podobě a bez uhrazení správního poplatku – toto opomenutí celý proces pro nejbližší budoucnost zastaví, zakotvený hluboko v administrativních vírech ministerstva dopravy.

„Letoun se blíží ke konci provozní životnosti,“ pokračoval Tuncay, „a k tomu, aby získal osvědčení o způsobilosti k letu, bude vyžadovat rozsáhlou údržbu.“

„Ano, toho jsme si vědomi,“ souhlasil starosta. „Ale víme také, jaká je obvyklá tržní cena tohoto typu letadla.“ Vytáhl z aktovky vlastní papíry a předložil je pilotovi. „Toto je přehled všech transakcí s MD desítkami na světě za poslední dva roky. Prodalo se jich celkem šestnáct, což dokazuje, že mezi leteckými přepravci zboží je o ně stále zájem.“

Tuncay si povzdechl. Byl pilot, ne obchodník – možná právě proto dostal přesné instrukce. Sáhł do diplomatického kufříku pro ověřený šek a přesunul ho přes stůl, čímž ukončil krátkou výměnu papírů. „Suma je, domnívám se, nižší, než by se vám líbilo, je to však jediná nabídka, kterou jsem oprávněn předložit. Pokud máte jiné zájemce o koupi, mů-

žete ji odmítnout. Dám vám deset minut, abyste se mezi sebou poradili, potom se musím vrátit na letiště. Poslední dnešní spoj do Brazílie odlétá za dvě hodiny.“

Nechal šek na stole před čtyřmi zachmuřenými tvářemi, omluvil se a vyšel z místnosti. V krytém sloupořadí před hlavním vchodem vykouřil za dvanáct minut dvě cigarety a pozoroval hustý tropický liják, který nejevil nejmenší tendenci zeslábnout. Ulice se změnilly v řeky, které propojily promáčené město s okolní džunglí. Podobné bouře už zažil v Africe a v Indonésii a uvažoval, zda počasí neohrozí jeho cestovní plán. Dokouřil druhou cigaretu, zašlápl nedopalek špičkou boty a odkopl ho do kalné vody.

Vrátil se do jednací místnosti a našel protihráče v souladu s přidělenými úlohami: právník studoval se svrastělým čelem znění smlouvy a oba radní se tiše dohadovali se starostou.

„Nuže?“ zeptal se Tuncay. „Dospěli jste k rozhodnutí?“

Všichni zmlkli a zadívali se na starostu, který po dlouhé odmlce prohlásil: „Ano, půjdeme do toho.“

Jejich host se usmál.

Pod smlouvou přibýly podpisy a záloha uložená v bance zrealizovala převod letounu CB68H do vlastnictví společnosti Perseus Air Cargo se sídlem na Seychelách, o které nikdo v místnosti, včetně Osmana Tuncaye, v životě neslyšel.

O půl hodiny později již falešný Ital čekal na svůj let do Brazílie, který měl odstartovat ve 13.20. Bouře polevila, ale další blesky na obzoru zvěstovaly možné zpoždění. V odletové hale vytáhl Tuncay mobilní telefon a z paměti vytočil číslo neuvedené v kontaktech.

„Hotovo,“ ohlásil.

„Kdy bude letadlo připraveno?“ chtěl vědět Izraelec.

„Pro zkušební let? Za dva dny, možná za tři. Dnes odpoledne budu mluvit s naším právníkem v Brasílii. Čím víc chyb v papírech nadělá, tím víc času budeme mít. Sjednání údržbáři dorazí ještě dnes, a až se vrátím, sdělí mi svůj názor. Pak budu mít lepší představu, kdy budeme moci odletět.“

„Dá se těm mechanikům věřit?“

„Jsou velmi schopní a taky je podle toho platíme. Pokud potečou peníze, to letadlo poletí. Otázka je kdy.“

„Jsou ale diskrétní?“

„Najal jsem muže hovořící španělsky na práci v zemi, kde je úředním jazykem portugálština. Nikdo nebude zpochybňovat, co tu dělají.“

„Ale... co den poté?“

Chvilku trvalo, než Tuncay pochopil. „*Zejména* den poté. Ti mechanici pracují pro uznávanou firmu specializovanou na údržbu, opravy a přestavby letadel. Pro takové firmy je pověst to nejdůležitější. Proto se budou co nejušilovněji vyhýbat jakékoliv spojitosti s pozdějšími událostmi.“

„No dobře. Věřím tvému úsudku.“

„Kde je můj kopilot?“

„Walíd už vyrazil. Jsi si jistý, že je pro tu práci ten pravý? Nepotřebuje pro tento typ letadla speciální výcvik?“

„Potřebuje pilotní průkaz a koule,“ odvětil Tuncay. Když po chvíli dodal: „Nech to na mně,“ snil o sluncem prozářeném moři kolem Mallorky.

OSM

Zan Ben-Meir.

To jméno blesklo Slatonovi hlavou, když za odbíjení vzdálených kostelních zvonů přecházel rušnou ulici. Štvalo ho, že o něm nic dalšího neví, ale byl to on, koho včera viděl. Spoil si jméno s výcvikovým střediskem Mossadu a možná s kantýnou a chodbami hlavního stanu izraelské zpravodajské služby, ale tím to haslo. Mossad sice není nijak početná organizace, ale své řídké síť rozhazuje po celém světě, takže pro něj pracuje nespočet operativců, s nimiž se David nikdy nesetkal, natož aby s nimi spolupracoval. Zana Ben-Meira si uložil do paměti jako jméno a obličej, ale nic víc. Odsunul ho stranou a soustředil se na hlavní důvod, proč přijel do Valletty.

Když počátkem předchozího roku přicestoval na Maltu, vzal několik menších zednických zakázek právě ve Vallettě, a to s konkrétním cílem. Považoval to za investici, podobně jako jiní lidé nakupují akcie. Vůbec první práce, oprava omítky na komíně, nebyla nejvhodnější, stejně jako druhá – terasovitá opěrná zídka u benzinové stanice, poškozená při autonehodě.

Zato třetí zakázka byla ideální.

Dva metry vysoká stěna, k nerozeznání podobná tisícovkám dalších ve městě, kolem hřiště soukromé školy. Slaton ji opravoval dva dny, přizdíval rohy a spoje a přidával maltu, kde bylo potřeba. Každý den přicházel při východu slunce a zůstával do setmění, a dal si hodně záležet, aby byl ředitel školy s jeho prací spokojený. Zašel dokonce tak daleko, že za odvedené dílo nabídl neomezenou záruku – nevedla ho ovšem snaha udělat si v oboru dobré jméno, nýbrž potřeba zajistit, aby si škola k případné další opravě nezavolala jiného zedníka. Těch dvě stě eur, které za svou práci nakonec dostal, představovalo jen třešničku na dortu.

Nyní se v klidném odpoledni přiblížil ke škole a s uspokojením zjistil, že hřiště je prakticky prázdné, jen pod stromem úplně vzadu seděla skupinka dětí, které vyrostly pod jižními větry na rybách a kozím sýru, a poslouchala výklad učitele. Po málo používaném chodníku obešel vnější obvod zdi až k místu, kde se napojovala na sousední budovu. Zastavil se na tak dlouho, aby identifikoval správnou sekci stěny, hluboký výklenek, kam nebylo na kamennou plochu odnikud vidět. Ohlédl se po několika vysokých oknech na protější straně ulice a jediné oči, které postřehl, patřily neklidné kočce, jež z okenní římsy pátrala na chodníku po myších, které stejně nebude moci ulovit.

Rychle se pustil do práce a v duchu si blahořečil, že ho napadlo zastrčit za uchycení okapové roury krátké pácidlo. Za tu dobu zrezivělo a trvalo mu asi dvacet vteřin, než ho vyprostil. Závěrný kámen uvolnil za poloviční dobu. Vsunul ruku do otvoru širokého jako pěst, zkroutil zápěstí a nahmatal nevelký balíček. Vytáhl ho z dutiny a zastrčil za košili, spokojený, že plastový kryt, do kterého poklad pečlivě zaba-

lil, drží neporušený. Vrátil kámen na místo a několikrát do něj ťukl pácidlem, aby přesně lícoval. Na okamžik zalitoval, že nemůže spáru řádně utěsnit maltou, a napadlo ho, jestli se mu profese, kterou poslední rok vykonával, natolik zaryla pod kůži. Ne, odpověděl sám sobě, byla to ta druhá profese, která se mu teď násilím vedrala zpátky do života. Kdyby si někdo všiml kazu v rok staré opravě, poskytlo by mu to důvod vyhledat světlovlasého zedníka, který ji dělal.

Odložil pácidlo do temného koutu a vrátil se na hlavní ulici, odbočil doleva a rozhodným krokem zamířil k přístavu.

Když potřebujete chvilku soukromí, nenajdete lepší místo než kostel. A chcete-li si vybírat z více než tří stovek svatojánků, musíte na Maltu.

Slaton tiše vklouzl do kaple svatého Filipa. Ignoroval věkovité dílo dávných kameníků a mozaikové portréty světců a s vážným výrazem usedl do lavice v třetí řadě od oltáře. V čele chrámové lodi klečely dvě ženy, jeptiška upravovala votivní svíce u paty oltáře. Ticho až ohlušovalo.

Jako dítě se David pravidelně modlil, i když ve zcela odlišném svatém domě, a jako většina dětí pod nátlakem. V průběhu let, někde mezi sluncem spáleným kibucem ve vádí Ara a temnými výcvikovými středisky Mossadu ponořenými v hlubokých stínech, však ze správné stezky sešel. Možná neochabla ani tak jeho víra v Boha jako spíš samotná koncepce víry, která se vytratila do zapomnění pod tíhou toho, co viděl a zažil. Pod tíhou toho, co udělal.

Nyní zbožně poklekl, sklonil hlavu, rukama skrytýma před všetečnými pohledy vylovil zpod košile balíček v plastovém obalu a zručně ho otevřel. Obsah zůstal nedotčený.

Po příjezdu na Maltu, když staré instinkty ještě neochably, si zřídil mrtvou schránku a uložil do ní nejdůležitější prostředky potřebné k rychlému úniku. A zatímco se od majestátních stěn chrámu odrážely šeptané modlitby, David napočítal osmnáct tisíc eur v bankovkách různých hodnot. Dále balíček obsahoval dva cestovní pasy, jeden doplněný kreditní kartou. Původně uvažoval, že do soupravy poslední záchrany uloží i zbraň, ale ani atentátníci nepostrádají morální zábrany a představa, že ukryje nabitou pistoli na dětském hřišti, překračovala i jeho nízko nastavený práh slušnosti.

První cestovní pas byl doklad na jedno použití, který Slaton koupil na místě od známého dodavatele falešných totožností, jehož zákazníci se rekrutovali ze dvou skupin. Buď to byli solí pokrytí Afričané, kteří přežili plavbu po Středozemním moři, anebo zoufalí Malťané na útěku, kteří se na moře teprve chystali. Tento dokument by při pozornější prohlídce neobstál, ale za jistých okolností by postačil, a druhý pas, čistý jako padlý sníh a doprovázený platnou kreditní kartou na stejné jméno, tak mohl zůstat v rezervě.

Novou totožnost si koupil v Marseille od Henriho Fabera. Tento muž s psí tváří – a rytec šperků, pokud byste uvěřili tabuli ve výkladní skříni jeho obchodu – patřil podle Slatona k nejlepším padělatelům v západní Evropě. Za padesát tisíc eur předložil snaživý a horlivý Francouz, který připisoval své sklony k nezákonné činnosti příměsi korsické krve, Slatonovi dokonalý cestovní pas Evropské unie. Zněl na jméno Eric Risler, což byl skutečně žijící mladý Rakušan, který po fatální nehodě na motocyklu ležel na klinice v Lienzu s přerušenou míchou a poškozeným mozkem. Byla to typická ukázka padělatelovy perfektní strategie – po podobných situacích usilovně pátral, trávil víkendy v kavárnách, kde pročítal místní

noviny a bulvární plátky z celé Evropy a vyhledával články o smolných osudech méně šťastných bližních. Automobilové nehody, pády z koně, úrazy na lyžích, infarkty a mozkové mrtvice. Faber se dovedně pohyboval ve světě pixelů a megabytů, kde pátral po výstřižcích a klepech, a udržoval rozsáhlou databázi možných kandidátů na dárcovství falešné identity. O každém shromáždil co nejvíce osobních údajů a zejména fotografií, neboť trval na tom, aby se klient fyzicky podobal nositeli původní totožnosti.

Jakmile našel odpovídající předlohu, nejjednodušší postup spočíval v krádeži původního, často zapomenutého cestovního pasu. Faber udržoval spojení se šikovným zlodějem, na něhož se mohl spolehnout, že nejen odvede nepoctivou práci, ale vykoná ji diskrétně. Když příslušný doklad získal, musel ho ještě upravit. Nejsnadnější případ nastával tehdy, když se pas blížil konci doby platnosti – stačilo požádat o výměnu. Pokud nebylo toto řešení možné, padělatel doklad fyzicky poškodil tak, aby ospravedlnil jeho výměnu. Soustředil se zejména na vodotisk a zabudovaný elektronický čip, ochranné prvky, na které úřady tolik spoléhají. Pracoval s maximální opatrností a veškeré doprovodné papírování probíhalo přes sérii krycích adres pro zasílání poštovních zásilek. Při správném provedení zaručoval tento postup, že příbuzní, natož samotné oběti, neměli šanci dopátrat se pravdy. Přesto Faber dál pečlivě monitoroval své nešťastné dárce – zda nezemřeli, nebyli zbaveni svéprávnosti nebo se zázračně neuzdravili – po „standardní záruční dobu“, kterou na svou práci poskytoval, tedy pět let.

Eric Risler byl před nehodou přibližně stejně vysoký a urostlý jako David, věkově je dělily dva roky. Když byla do úředního systému vložena žádost o vydání nového dokladu,

nikdo si nevšiml, že ji doprovází mírně upravená fotografie muže narozeného jako David Slaton, a to v zemi proslulé úzkostlivou byrokracií. Nyní nastal čas podrobit Faberův výtvor zatěžkávací zkoušce.

Jeptiška pokračovala ve své práci a její černý hábit se rozvlnil, když zapalovala svíčky pro spásu nemocných a utiskovaných. Jedna z klečících žen se zvedla, pokřižovala a šourala se k postrannímu východu. Než vyšla dveřmi, cinklo v plechové kasičce několik mincí. I Slaton vytáhl z kapsy mince, složil je do sloupku a zabalil do dvacetieurové bankovky. Zbylou hotovost rozdělil na dvě části a uložil peníze do zadních kapes kalhot. Cestovní pasy skončily v předních kapsách, ten Rislerův v levé. Tvrdý plastový obal složil do držáku na zadní straně opěradla vedle ohmataného kancionálu s oslíma ušima.

Do nehybného uctivého ticha znělo šustění jeptiščina hábitu a tlumený hukot projíždějícího autobusu. David dlouho nehybně klopal hlavu v gestu uctivé pokory a jeho myšlenky neměly daleko k modlitbě. Na rozdíl od ostatních věřících však neprosil o boží zásah, spíš o inspiraci. Otázka, která mu od minulé noci vrtala hlavou, ho nepřestávala tížit.

Kdo mě pronásleduje?

Už jen skutečnost, že ho našli, byla dostatečně znepokojující. Mnohem větší starosti mu však dělala jeho rodina. Jestli ho někdo vystopoval až do tohoto odlehlého koutu světa, mohl vědět i o Virginii. Během pobytu na Maltě se jeho život točil kolem ústředního tématu – opustil ženu a dítě, které nade vše miloval, aby je ochránil před svou bouřlivou minulostí. Ovšem tím, že vymazal vlastní existenci, dokonce i pro ně, zůstal úplně bezbranný, a kdyby se něco stalo, nemohl by milované bytosti ochránit. Byla to hazardní sázka, a teď se zdálo, že prohrál.

Jak tuto situaci vyřešit?

Návrat do Ameriky nepřipadal v úvahu. Nevěděl, proti komu stojí, netušil, jestli se mu podařilo pronásledovatele setřást, proto se s rodinou nemohl a nesměl spojit. Zdálo se, že zbývá jediná možnost – potřebuje pomoc. Potřebuje někoho, komu může věřit, někoho schopného, a hlavně někoho, kdo ví, že ještě žije. Na seznamu potenciálních kandidátů zůstalo pouze jedno jméno.

Slaton tiše vstal, v chodbičce mezi sedadly se pokřižoval a zamířil k postrannímu sloupovádku. Dokonce ani jeptiška nepostrehla tlumené žuchnutí, s nímž rolička mincí v bankovce dopadla do misky na milodary, a nevšimla si, když se o chvíli později otevřely masivní dveře a vpustily do chrámu zářivé denní světlo.

V malém hokynářství Slaton zaplatil hotově za mobilní telefon s předplacenou kartou a posadil se na lavičku s výhledem na velký vallettský přístav, aby si zavolał. Slunce klesající k západu se dotklo špičky stožáru, na němž se v čerstvém vánku třepotala vlajka s maltézským křížem, když z paměti vyfukal číslo.

„Haló?“ ozvalo se po čtvrtém zazvonění.

Známy hlas zněl tlumeně. „Ahoj, Janive. Je to číslo bezpečné?“

Dlouhá odmlka, v níž Janiv Stein nejprve zvažoval, komu patří hlas na druhém konci linky, a pak samotnou otázku.

„Tak bezpečné, jak dnes může nějaké číslo být.“

„Jak se daří?“ zeptal se Slaton. Otázka nebyla pouze zdvořilostní. Před šestnácti měsíci vytáhl blouznícího Steina z iránské pouště, z provizorního úkrytu v jeskyni na úbočí kopce uprostřed rozpáleného písku, kde uvízl po nezdařené

akci Mossadu a čekal na nevyhnutelnou smrt. Janiv měl rozdrčenou nohu, a když ho Slaton druhý den dopravil do nemocnice v Kazachstánu, lékaři mluvili o amputaci. Od té doby ho neviděl.

„Nohu pořád mám,“ odpověděl Stein, „akorát že za moc nestojí. Chodím jenom s hůlkou a dali mi invalidní důchod, jako kdyby mi tím poskytovali bůhvíjakou laskavost. Vůbec je nezajímalo, že ještě dokážu chodit rovně.“

„Tys nikdy rovně nechodil,“ poznamenal David a byl si jistý, že ticho na druhém konci linky doplňuje úsměv. „Kde jsi?“ zeptal se.

„V Tel Avivu. Mám garsonku v Holonu. Za jasného dne skoro rozeznám moře. Ptát se tebe, kde jsi, by zřejmě byla ztráta času, vid’?“

„No, proto ti vlastně volám. Když jsme se viděli naposled... snažil jsem se najít klidné tiché místo, kde by mě nikdo neobtěžoval.“

„Snažil?“

„Nějakou dobu to fungovalo, ale včera mě kdosi vystopoval. Nebylo to šťastné setkání a dostalo mě do postavení, v němž potřebuju pomoc.“

„Já že mám pomáhat *tobě*? Už z principu bych ti rád oplatil službu, když jsi vytáhl můj dehydrovaný zadek z Kavirské pouště, ale realita je taková, že jsem mrzák v invalidním důchodu.“

„Já přesně vím, co jsi. Stejný jako vždycky. Zraněná noha? Nic než drobná nesnáz.“

Zaváhání a potom: „Co potřebuješ?“

„Dvě věci. Především se chci zeptat, jestli jsi neznal ve službě jistého Zana Ben-Meira.“

„Moc dobře ne, ale pamatuju si ho. Bývalý armádní důs-